

Desen de EUGEN TARU
Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

— De unde să scot bani pentru pensia alimentară a copilului?!

urzica

Tomită s-a învoit

TOMA: Alo... da... aici Toma, acolo cine e?... Mariana?... A, sărut miinile, Mariana... Cum? Da... Sint la birou, dar n-am nici un chef de lucru... Duminică îți aniversezi onomastica și faci pe-trecere? Dacă m-aș putea învoi să-ți ajut la cumpărături? Da, știu... Gicu e în deplasare și nu are cine să-ți dea o mină de ajutor... Să încerc... Ai mulți invitați?... 25?... Frumos! Dragă, vorbesc cu șeful... cu Mocanu... în definitiv destulă muncă... evidențierile s-au făcut, primele pe trimestrul doi s-au împărțit... aranjez eu... că șeful e cam fraer și se prinde... Nu, se prinde el, nu mă prinde pe mine... La revedere, Mariano!... Pa!... (așază receptorul și începe să geamă sfîșietor) Oh... oh... ooh!...

ȘEFUL (intră în birou): Noroc, tovarășe Toma...

TOMA: Noroooh... oh... oh...

ȘEFUL: Ce-i cu dumneata?

TOMA: Apendicele, tovarășe șef, apendicele!

ȘEFUL: Inflamat?

TOMA: Inflamat? Deșeu! Rebut, tovarășe șef. N-a mai rămas nimic din el!

ȘEFUL: De ce nu-l scoți?

TOMA: Eu nu mă pricep că-s referent, dar o să merg la un chirurg. Oh!

ȘEFUL: Odihnește-te...

TOMA: Nu-î timp de odihnă... Sfirșitul lunii, încheierea situațiilor... Văleu! Colita!... Tocmai acum la sfirșit de lună... Nu putea să vină între 1 și 5... Oh...

ȘEFUL: De cind suferi de

colită?

TOMA: De cind cu gastrita... Lăsați că trece... Crizele astea de colită nu țin mult. O zi, două, trei-patru săptămâni, pînă te obișnuiești cu ele.

ȘEFUL: Du-te, omule, acasă!

TOMA: Acasă? Cind toți colegii muncesc?! Cind dumneavoastră munciți! Cind tovarășul director muncește?! Cind toți oamenii muncii muncesc, eu, acasă?

ȘEFUL: Atunci, odihnește-te puțin. Ți-am spus.

TOMA: Dar ce, mă rog, sint în concediu de odihnă? Să mă odihnesc pe minutele statului? Nu! De trei ori nu! La muncă! În picioare! Cu tocul și situațiile în mină! Nu mă las! Oooh! Dar nici colita nu mă lasă. Totuși să mă întind puțin!

ȘEFUL: Treci la mine în birou...

TOMA: Nu. Nu, că vă deranjez, tovarășe Mocanu... Nu vreau să aduc în biroul dumneavoastră o atmosferă de colită, gastrită și apendice dărimat. Mă întind afară, pe scări sau în lift. Sau mă întind la cadre, că tot zice tovarășul de-acolo că-s chiulangiu...

ȘEFUL: Tovarășe Toma, te somez să te duci acasă!... Sănătatea e bunul cel mai de preț.

TOMA: Eroare! La ora actuală, bunul cel mai de preț pentru mine sint facturile! Situațiile!

ȘEFUL: Acasă!... Imediat! În pat!...

TOMA: N-am putere să mă împotrivesc. În fața violenței, mă supun.

MARIANA: A! Intră, intră, Tomiță!...

TOMA: Uite aici, Mariano, sacoșă. Am adus ce n-am putut căra ziua: țuica, saleurile, friptura rece... O grozăvie!

MARIANA: Mulțumesc că ți-ai făcut timp. Adevărat prieten!...

TOMA: Nu mie să-mi mulțumesci! Colitei, gastritei, apendicitei!...

MARIANA: Hai, intră... Toți invitații au sosit și s-au așezat la masă. Tu ești ultimul... Dragi oaspeți, vă prezint pe bunul nostru prieten, Toma...

TOMA: Aoleu! Mariano! Mariano! Ce văd colo-n colț? Șeful!... Șeful meu!... Mocanu!... Înnebunesc!... Cine l-a invitat?

MARIANA: Ăla? Șeful tău?... L-a adus Costică. Sint prieteni!

TOMA: Sint pierdut! Asta nu mai e onomastică. E muștrare scrisă!

ȘEFUL: Aaa! Tovarășe Toma!... Ce surpriză plăcută!

TOMA: Daa... sigur... surpriză... ca la Loz în plic, nu știi niciodată ce iese... Am venit la Mariana să împrumut... Mariano... Ei, ce se aude Mariano cu picăturile de Davila?... Mă scuzați!...

ALECU: Încotro, Tomiță? Unde o pornești?

TOMA: La răscruce de vînturi... În camera cealaltă. Aici e prea mare gălăgia... Nu suport, sint bolnav... Tiii! Așa... În camera asta e mai liniște. Aici nu mă vede nimeni... Nu-i așa, Gicule?

GICU: Da, aici e liniște. Nu se dansează. Se poate bea în tihnă. Îți torn un Cotnar, Tomiță?

TOMA: Unul? Două! Că mi-e o sete! Toarnă!... Trebuie să fie grozav vinul... Prozit!

ȘEFUL: Gicule, vroiam să discut ceva cu tine... Dar ce faci, nenorocitul? Tovarășe Toma, bei alcool? Te sinucizi?

TOMA: Văleu! Așa e, tovarășe șef! Nici n-am băgat de seamă că mă sinucid!... Păi... astea-s picături de Davila...

ȘEFUL: Un pahar plin cu Davila?

TOMA: La criza de colită mai știe omul cite picături ia? Și apoi, nu e mult. Un sfert de pahar e pentru colită, un sfert pentru gastrită, un sfert pentru apendicită și restul preventiv...
ȘEFUL: Picăturile de Davila sint maro... Astea-s albe!...

TOMA: Da... astea-s Davila de regiune... Mă scuzați!... Eu mă retrag. Vă las cu Gicu... Aveți probabil secrete... Și e o ingheșuală aici... Să caut un colț mai liniștit... Ne mai vedem noi... Oh! Ghinion!... Să mă strecor dincolo. În sfirșit! Cămaruța asta e mai adăpostită... Nu intră nimeni aici. Nu-i așa, Sandule?

SANDU: Nimeni, Tomiță. În odaia asta poți minca în voie. Alege: sandvișuri, friptură de curcan, pateuri...

TOMA: Din toate, din toate! Că mi-e o foame de lup. Mai taie, mai taie!...

SANDU: Hai, ia! Teribilă friptură!

TOMA: Mulțumesc... mulțumesc... Dă-mi și garnitură... Așa... Și gogoșari, că doar nu-s bolnav... și pateuri... așa... Și acum urează-mi poftă bună!

ȘEFUL: Sandule, unde te ascunzi? Treci la dans!... A uite-l și pe Toma! Tovarășe Toma, măninci friptură? Gogoșari? Pateuri? Măninci dumneata toate astea?

TOMA: Cine, tovarășe șef? Eu? Eu să măninc otrăvurile astea?... Pentru mine, asta nu-i friptură, e arsenic! Nu mă sinucid eu cu șoricioaică de curcan. Nu mă cunoașteți!

ȘEFUL: Mi s-a părut, fiindcă te văd cu farfuria în mină...

TOMA: Ajut, tovarășe șef! Sint prietenul casei. Duc platourile de colo-colo... Cine a cerut pateuri cu brinză? Vine băiatul! Oh! Oh! Ce pacoste!

ALECU: Ce-i cu tine, Tomiță? Vorbești de unul singur?

TOMA: Acu' simt că mă îmbolnăvesc de-adevăratelea! Sint rupt de foame, mort de sete și n-am drept să măninc! Să beau! Auzi!... Ce petrecere! Ce onomastică!... Să mă strecor în bucătărie. Dacă se arată șeful și pe-acolo, ori m-ascund în cuptorul aragazului ori sar peste balcon! Gastrită mi-a trebuit! Și colită!

MARIANA: Ce-i cu tine, omule, în bucătărie? Vezi că-mi răstorni tortul. Nu intra cu degetele în el!

TOMA: Mariano... Marianuțo... Marianuțico! Îți sint eu prieten adevărat?

MARIANA: Da!

TOMA: Ți-am dat eu ajutor la onomastica ta?

MARIANA: Da!

TOMA: Atunci, dă-mi o felie de tort. Una mare, uriașă, dar repede! Cu multă frișcă și cu multă cremă, cu multă friptură, cu multe pateuri, cu multă țuică...

MARIANA: Ai temperatură? Aiurezi? Liniștește-te... Uite o felie de tort!

TOMA: Mulțumesc! O s-o măninc toată viața...

MARIANA: Ce s-a întâmplat?

TOMA: Întii măninc și pe urmă îți spun! Fiecare clipă e prețioasă!

ȘEFUL: Stimată gazdă...

MARIANA: Poftim, tovarășe Mocanu...

ȘEFUL: Aș vrea un pahar cu apă. În casă nu găsesc decât vin... Oo! Iar surpriză! Tovarășe Toma! Ce faci, omule? Măninci tort? Asta e crimă!

TOMA: Crimă cu cremă, tovarășe șef!

ȘEFUL: Te sinucizi!

TOMA: Mă sinucid, tovarășe șef!

ȘEFUL: Frișcă! Unt! Căcio!

Nu ai voie! Te sinucizi!

TOMA: Tovarășe șef... c...

tovarășe șef...

ȘEFUL: Te ascult, Tomiță.
TOMA: Uite ce, tovarășe șef, scade-mi ziua cind am lipsit trece-mi absentă nemotivată, trece-mi trei absențe nemotivate, dar lasă-mă, frate, să măninc ce vreau. Ce adică? N-am voie să mă sinucid dacă-mi face plăcere?

Uneori curățenia și ordinea pe locul de muncă lasă de dorit.

— Cum de îndrăznești să măninci semințe, nu vezi ce mizerie faci pe jos?!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

VICTOR SIVETIDIS

Note de călătorie

(fabulă)

— Bine-ați venit, domnule curcan!
Nu v-am mai văzut de-un an.
(Îl întâmpină vesel Azor
Încântat și curtenitor)
Sper că v-ați distrat foarte bine,
Dar pe unde-ați fost?

— Prin țări străine,

Răspunse pasărea cam de sus.
Ehei, pe unde nu m-am dus!
Totul a fost minunat,
Am băut și-am mâncat,
Am mâncat și-am băut
Lapte dulce-amestecat cu năut.
Nu mai știu prin ce țară
M-am hrănit, bunăoară,
Cu boabe de struguri, cu hamei și secară
Cu bucăți de smochine
Macerate-n miere de albine,
Mi s-au dat simburi de portocale,
Precum și alte trufandale
De care-o să-mi aduc mereu aminte
Și pentru care nu găsesc cuvinte
Destul de convingătoare...

— Dar spuneți-mi, vă rog, ați fost la mare?

— Am fost și-acolo de mai multe ori

Mîncare slabă, numai viermișori...

— Vorbiți-mi despre mare ceva interesant.

— N-am prea găsit nimica important,

Afară doar de faptul că-i albastră,

Exact ca balta din ograda noastră.

Prelucrată în versuri din limba greacă de
MIRCEA PAVELESCU

Desen de RIK AUERBACH

— Ori asta, ori... condica de reclamații:

TUDOR MUȘATESCU

DIN „DICȚIONARUL LIMBII ROMÎNE“

Ș — Literă cu barbișon.

Șurub — Un învîrtit ordinar.

Șapirograf — Pisălog care repetă de-o mie de ori, același lucru.

Șaibă — Gaură cu relații prim-prejur.

Șansă — Ghinion citit de-a-n-darateleale.

Șopîrlă — Animal domestic care trăiește pe lingă casa șefului.

Șușanea — Ce curge printre picături.

Șipot — Apă bună de gură.

Șiret — Șmecherul ghetelor.

Șervet — Invitat la masă ca să se șteargă pe bot de ea.

Șarpe — Reptilă ajunsă pe geantă.

Șleau — Codul penal al cailor.

Șoapte — Cuvinte tari de urechi.

Șiroi — Apă pisăloagă.

Șaretă — Om pe două roate, cu cal în față și cu papornică în spate.

Ștreang — Cravată pentru cei care au tăiat gituri.

Șerbet — Frecătură familială.

Șa — Cel mai comod fotoliu, pentru povestitorii de basme.

Șampanie — Demimondena băuturilor.

Ștras — Diamant fără 7 ani de-acasă.

Ștrudel — Treanca-fleanca, mere acre.

Șperaclu — Deschizător de

drumuri spre pușcărie.

Ștafetă — Vecină.

Șicană — Nod fără sfoară, dar cu sfori.

Șacal — Cel care vrea să-ți facă un pustiu de bine, dar nu în deșert.

Șoarece — Unul care n-a tras niciodată mița de coadă.

Șanț — Cel mai scurt drum al bețivului, spre domiciliu.

Șenilă — Roată pusă cu botul pe labe.

Șip — Sticlă cu accent moldovenesc.

Șorici — Obrazul unora.

Șale — Fostă talie.

Șes — Loc unde pămîntul o-ntinde la drum.

Desen de IOSIF TEODORESCU

FĂRĂ CUVINTE

AERUL

NU

E

TRANSPARENT

Tovarășe Director,

Subsemnatul propun spre tipărire editurii dumneavoastră o năvelă polițistă, intitulată provizoriu «Aerul nu e transparent», care ar urma să apară în cadrul colecției «Senzational». Iată proiectul povestirii:

Rampa de descărcare a Întreprinderii «Progresul» din București: Pe o linie stau trase câteva vagoane-cisternă. În ele — ciment. Între ele, tampoane. Primul mister: de ce stau vagoanele?

A doua zi dimineața. Oameni cu găleți se apropie de vagoane. În fiecare găleată se încarcă ciment. Al doilea mister: de ce se folosesc găleți la descărcarea cimentului când vagoanele sînt prevăzute cu instalație pneumatică pentru a se descărca automat?

În aceeași dimineață. La Uzinele mecanice din Turnu-Severin. Vagoane identice cu cele de la rampa Întreprinderii «Progresul». Sînt însă noi-nouțe, deoarece la aceste uzine sînt ele fabricate. Li se face verificarea. Fsss! Un jet puternic de aer comprimat. Cimentul cu care sînt încărcate de probă se evacuează cit ai clipi. Automat! Deci la ieșirea din fabrică, instalația funcționează. Paradoxal, dar tocmai acest «fss» demonstrează că instalația funcționează. Al treilea mister: de ce fac fsss vagoanele, la uzinele din Turnu-Severin și nu fac fsss vagoanele la rampa întreprinderii bucureștene? (Las la discreția editurii formularea acestui mister).

În după-amiaza aceleiași zile. la Întreprinderea de prefabricate «Progresul» din Capitală, care primește ciment de la fabrica din Fieni. O fată brună cu ochii verzi bate la mașină. Un bărbat blond cu ochi albaștri intră ca o furtună în biroul ei. Al patrulea mister: ce se va întîmpla între cei doi tineri? (că ei nu-s vagoane și între ei nu-s tampoane).

Imediat după aceea. La aceeași întreprindere. Bărbatul blond strigă fetei brune: «Bate!» Al cincilea mister: pe cine urmează să bată ea?

Fata începe să bată. Nu se aude nici un urlat în noapte deoarece bate la mașină. Blondul dictează: «Către Fabrica de ciment din Fieni. Prin prezenta revenim la adresa noastră din 2.IX. 1964 și vă atragem atenția că vă considerăm în continuare vinovați pentru...» Al șaselea mister: pentru ce consideră blondul de la «Progresul» vinovați pe cei de la Fieni?

A treia zi dimineața. La Fabrica de ciment din Fieni. Trei bărbați cu figuri posomorite citesc o scrisoare. După ce o termină, se privesc între ei în tăcere. În cele din urmă unul rostește: «Nu vor să înțeleagă». Al șaptelea și al optulea mister: cine sînt cei care nu vor să înțeleagă și ce anume nu vor să înțeleagă cei care nu vor să înțeleagă? Mister!

În aceeași zi. Din nou pe rampa Întreprinderii «Progresul». Descărcarea cimentului cu găleata s-a terminat. Vagoanele se urnesc din loc. Nici un mister, totul e clar în acest capitol. Fiindcă sîntem în aceeași «zi». Dacă eram în aceeași «noapte», nu mai era clar.

Prinzul aceleiași zile. La Fabrica de ciment din Fieni. Cei trei bărbați posomorîți mănîncă tocană. Din nou nici un mister. E tocană de purcel. Din cînd în cînd oftează. (Nu purcelul. Aștia trei care-l mănîncă). La un moment dat unul din ei întreabă: «Ai trimis răspunsul?» Al doilea răspunde: «L-am trimis». Al treilea oftează și tace. Al nouălea mister: despre ce răspuns e vorba?

Peste două zile. La Întreprinderea de prefabricate «Progresul» din București. Blondul citește cu glas tare o scrisoare. Patru oameni îl ascultă, cu o expresie de disperare întipărită pe față. Al zecelea mister: de ce sînt disperati cei patru de la «Progresul»?

Imediat după aceea. La aceeași întreprindere. Blondul termină de citit: «...prin urmare vă rugăm să vă adresați C.F.R.-ului, care răspunde de această problemă». Al unsprezecelea mister: de care problemă răspunde C.F.R.-ul?

A doua zi. Într-un birou la C.F.R. Animație, risete. Cineva spune: «Să le mai răspundem o dată că noi nu răspundem». Aprobări entuziaste. Al doisprezecelea și ultimul mister: la ce se referă cei de la C.F.R.?

Începînd din acest moment intră în acțiune detectivul Sprintenel Ogaru. La bordul mașinii sale «Trabant-5500» el anchetează, discret dar eficace, în toate punctele nevralgice sus menționate: Uzinele mecanice din Turnu-Severin, care fabrica vagoanele speciale pentru transportat cimentul, Întreprinderea «Progresul», care primește ciment, fabrica din Fieni, care produce ciment, și C.F.R.-ul, care-l transportă. Treptat misterele sînt dezlegate. Vagoanele stăteau deoarece nu funcționa sistemul pneumatic de descărcare automată. Instalația pneumatică de descărcare era defectă, nu din cauză că între-

ținerea ei se făcuse prost, ci pentru că nu se făcuse deloc. Așa se explică intervenția salvatoare, dar lentă, a găleților.

Sprintenel Ogaru împinge cercetările mai departe. Cine e de vină? La această întrebare primește trei răspunsuri:

Întreprinderea «Progresul»: — Evident, furnizorii! De întreținere trebuie să se ocupe cei din Fieni.

Fabrica de ciment din Fieni: — Evident, C.F.R.-ul! De întreținere trebuie să se ocupe cel care execută transportul.

C.F.R.-ul: — Evident, și Fienii, care expediază cimentul, și «Progresul», care îl primește. Instalația trebuie verificată atît la încărcare cît și la descărcare.

Detectivul Sprintenel Ogaru se cufundă în gînduri. E pentru prima oară în cariera lui cînd se izbește de o situație absolut nouă în domeniul fizicii: aerul nu e transparent. Ca dovadă că în spatele celui din instalațiile pneumatice se ascund vinovații de întîrzierea în descărcarea vagoanelor de ciment.

Propun, tovarășe Director, ca povestirea să se oprească aci. Nimic nu ne împiedică, în eventualitatea că se va descoperi totuși un mijloc de dezopacifiere a aerului, să scoatem un al doilea volum.

E ȘI GREU CHIAR

Amicului, un alt amic îi zice:
— O ghicitoare de-mi dezlegi, amice,
Inteligența-ti demonstrînd din plin,
Te voi cinsti cu un pahar de vin!
Ia haide, spune-mi: ce viețuitoare
Are-n lăbușe perne moi și ghiare,
Prietenă de-a casei, ani și ani,
Ea bagă spaima-n șoareci, șobolani,
Repetă «mau» cum a-nvățat de mică,
Adesea toarce-n poală la bunică,

EXPLICAȚIE

Golan fără pereche și leneș fără seamăn,
Școlarul-spaima școlii, avea un frate geamă,
Deștept la-nvățătură și potolit în toate,
Într-un cuvînt, opusul pramatiei de frate.
Odată-nvățătorul ceru de azi pe mîine,
Compunerea să fie pe tema «Despre ciîne»,
Și-a doua zi, firește, se puse pe-ndelete
Să cerceteze-n clasă vreo cîteva caiete.
Alese drept exemplu, felițînd fierbinte,

HANUL ȘI POETUL

Un han, poftind la cină un biet poet odată,
Îl așeză în față-i la masa încărcată,
Tot așteptînd s-audă în cinstea curții sale
Cuvînte-nflăcărute, cîntări și osanale.
În schimb, poetul nostru, tăcut peste mîni,
Se puse, ca poezii, virtos pe băutură,
Ținîndu-și mindră fruntea sub părul cit o
clai.

Desen de MATTY

UL POPOARELOR

(din folclorul francez)

Stă iarna lângă sobă, se răsfață,
Se spală și pe ochi și pe mustață,
În curte noaptea iese pe furis,
Ba chiar se suie pe acoperiș,
E ageră, elastică, în fine
Nu prea se are cu dulăii bine,
Îi scuipe printre dinții deși și mici,
Ei, ce viețuitoare-i asta? Ghici!...
— E chiar și greu! Pisica! Nu-i așa?
— Hai fugi, că ți-a mai spus-o cineva!

(din folclorul rus)

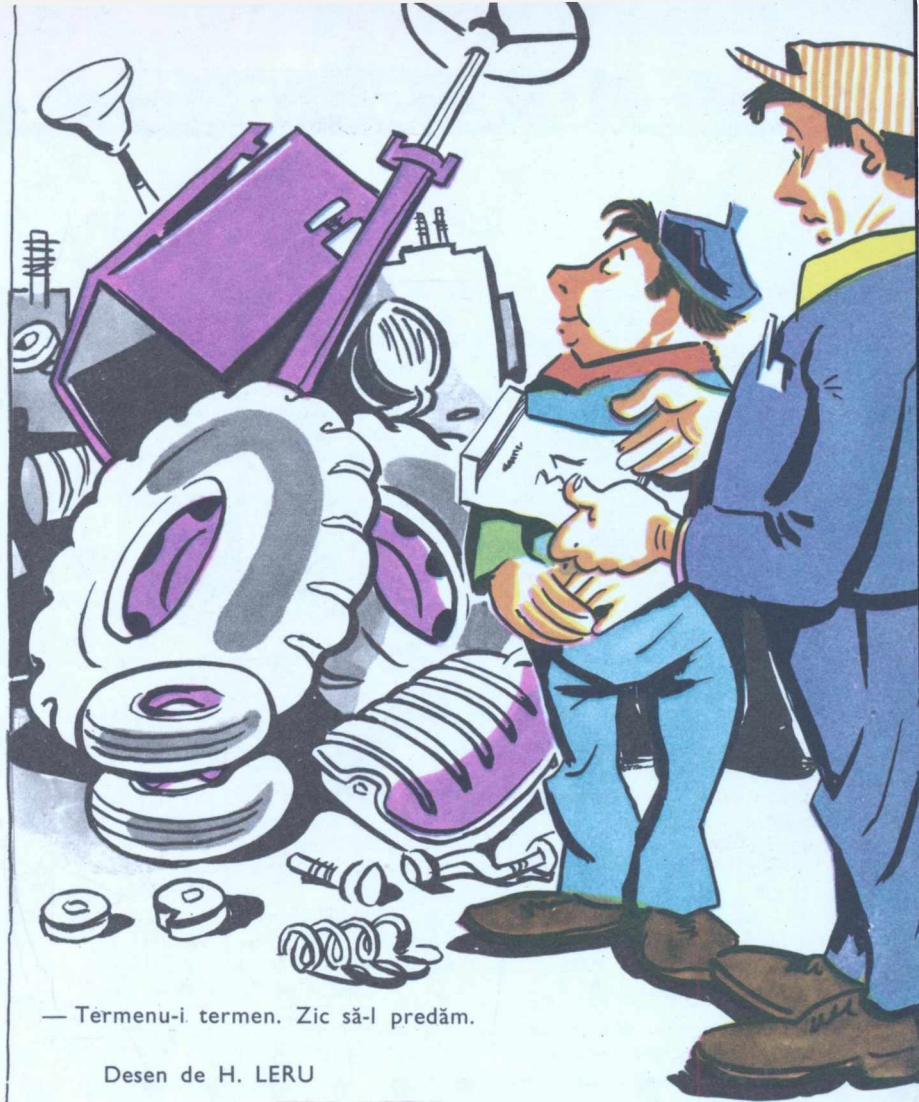

Compunerea făcută de fratele cuminte,
Apoi venind spre leneș, încet și cu dichis,
Îi spuse: — Dă-mi caietul să văd și eu ce-ai scris!
Citi o frază, două, privi mirat și zise:
— Cuvintele-s băiete, aidoma rescrise
Și tot ce spui aceea, ce mai la deal la vale,
E rind cu rind, ce spune și fratele matală!...
Răspunse pentivanul: — Păi ce să-i faci când noi
Avem același ciine în curte, amindoi!...

(din folclorul afgan)

Și-nfulecînd cu poftă dintr-un hartan de oaie.
Vorbi cu ciudă hanul: — Îl văd tăcut de tot!
Ia spune-mi: ce desparte poetul de-un netot?...
Ghicînd pe loc, poetul, că vorba-i veninoasă,
Răspunse: — Ce-l desparte? Adesea doar...
o masă!

— Termenu-i termen. Zic să-l predăm.

Desen de H. LERU

SADI RUDEANU

doi prieteni

pe cap și fără nici o șansă să-mi mai crească vreodată vreun firicel (a fost și unul din motivele pentru care m-a lăsat nevasta).

Se împlinesc însă trei ani de când Pompilică umblă sprijinindu-se în două bastoane și trage în mod vizibil un picior, asta de la acel memorabil 1 aprilie, când am agățat de fundul sertarului de la biroul său, cu o sfoară, un bolovan de vreo zece kilograme. El s-a așezat pe scaun, a întins bineînțele picioarele sub birou, iar când a tras sertarul, sfoara s-a rupt și bolovanul a căzut exact pe glezna lui stîngă de care s-a ales praful, iar când am izbutit să-l trezesc pe Pompilică din leșin eram în ziua de două aprilie. Pompilică a deschis ochii, m-a bătut pe umăr și a șoptit: «Formidabilă chestie!» Apoi a leșinat din nou.

Sînt însă doi ani de când eu îmi fac toate treburile numai cu opt degete, în loc de zece cît totalizează la cele două miini orice om normal, deoarece de 1 aprilie, acum doi ani, Pompilică mi-a făcut cadou o ascuțitoare. Era o ascuțitoare specială cu două lame împinse de două arcuri ascunse care acționau în mod invers. Astfel că, atunci când am introdus creionul în ascuțitoare și l-am împins, cele două lame, în loc să

între în lemnul creionului și să muște din el, au țîșnit în afară exact pe cele două degete cu care țineam ascuțitoarea, care fiind nouă și lamele netocite deloc, merge azi treaba și cu opt degete că totul e chestie de antrenament. Așa se face că serbez un an de când Pompilică nu bea decît lapte deoarece stomacul lui nu mai primește altceva din acel 1 aprilie cînd i-am făcut cinste cu un pahar de Cotnar care era, de fapt, Analcid, pahar pe care Pompilică l-a dat pe gît pe nerăsuflăte și abia după aceea cînd i-au ieșit ochii din cap și-a dat seama, privind fix la mine, ce zi este!

Îată, de aceea îmi place mie atît de mult ziua de 1 aprilie pentru că mai iese puțin din comun și-ți dă prilej de distracție. Anul acesta e rîndul lui Pompilică să mi-o facă și mor de curiozitate să văd ce-o să-i mai trăsnească prin cap pentru că ce-i al lui e al lui: imaginație are.

Eu, pentru orice eventualitate, mi-am luat rămas bun de la nevastă (a patra), am trecut carnetul CEC și pe numele ei, mi-am achitat datoriile, am plătit chiria, întreținerea, lumina, pentru că, vorba aia, distracție distracție, dar să mă găsească pregătit.

Ziua de 1 aprilie este o zi în care ne facem farse unii altora, ne păcălim, iar apoi rîdem și ne distrăm de minune. Mie mi-e foarte dragă ziua asta de 1 aprilie pentru că îmi dă prilej să mai ies puțin din banalitatea cotidiană. De pildă, se împlinesc șase ani de cînd eu nu mai am dinții din față, datorită faptului că bunul și veselul meu coleg de birou Pompilică mi-a făcut cadou, într-o zi de 1 aprilie, un pachet cu havane, iar una era cu pocnitoare. Cel care îi vînduse pocnitorile îi dăduse trei, pentru trei havane, dar Pompilică, cum e el vesel de felul lui, ca să fie farsa mai tare, pusese toate trei pocnitorile într-o singură havană, așa că eu am rămas într-un singur dinte. Dar, de vreo cinci ani, adică începînd de la 1 aprilie al anului ce a urmat, Pompilică a rămas într-o ureche. Nu vreau să spun că e nebun, ci pur și simplu că, din cele două urechi, lui i-a rămas numai una din cauză că de 1 aprilie, eu am încălzit cu citeva chibrituri receptorul de bachelită al telefonului, apoi cînd Pompilică a intrat în birou, i-am spus că-l caută cineva la telefon. El a dus receptorul la ureche, a scos un urlat și apoi a pus receptorul în furcă cu ureche cu tot întrucît eu, pesemne, încălzisem receptorul puțin prea mult. Dar privind la dintele meu rămas singur în față, Pompilică nu mi-a reproșat nimic, a dus mîna la locul urechii apoi, după vreo oră a zîmbit și mi-a spus atît: «Tare!»

De patru ani însă eu sînt complet chel deoarece în ziua de 1 aprilie a anului ce a urmat bancului cu telefonul, Pompilică mi-a uns pălăria pe dinăuntru cu o alifie de nitrat de argint combinat cu sodă caustică așa că atunci cînd am scos pălăria de pe cap mi-am scos și părul rămînînd complet viran

(CUPLET)
de GRIGORE POP

Nu sînt bețiv de felul meu
Dar beau din cînd în cînd și eu
Un șpriț sau cite-o bere rece
C-așa e omul, mai petrece.
Dar într-o zi, un ospătar
Văzînd că beau vin Murfatlar
Și deci că-i iese nota grasă
Ședea mereu pe lingă masă
Și-atîi se ocupa de mine
Că nu sorbeam paharul bine
Și dumnealui amabil foc
Zîmbînd, mi-l și umplea la loc.
Eu, zău, nu vreau să torn în mine
Atîtea zeci de cupe pline
Dar el de-acolo nu pleca
Cu insistență mă privea
Și ochii săi parcă-mi spuneau
Că de-aia am venit, să beau!
De vreme ce ocup, o masă
Ori beau virtos, ori plec acasă!
Deci, de privirea lui jenat
Fără să vreau, am consumat...
Și pînă să mă dezmeticesc
Înconjurat mă pomenesc
De cîteva «fiole» goale
Cu capul greu, cu graiul moale
Că îmi turnase în... rafale.
Venii să beau un păhărel
Și plec lătrînd ca... Azorel!
Și astea toate, fîndcă el

Prea a făcut... exces de zel.
Și la frizer cînd am intrat
Cam tot la fel mi s-a-ntîmplat:
Cerui ca să mă ia puțin
Și m-a luat în stil... latin
În chip de Cicero-am ieșit
Fără să-l rog m-a săpunit,
Mi-era tot capul plin de frișcă

Și îmi vuia ca o morișcă
Mi-a dat în cap cu vitamine,
Mi-a stors vre-o trei lămii,
și-n fine
Cu fönul părul mi-a uscat
M-a parfumat, freționat,
Mi-a dat pe păr cu-o alifie
Ca nu cumva să fac chelie,

Dar eu văzînd cît m-a costat
Simții că am chelit deodată
Dar nu la păr, ci-n portofel..
Și asta din... exces de zel!

La noi e o obișnuință:
De cîte ori avem ședință,
Directorul la cinci o pune,
Adjunctul de la el dispune
Să fim prezenți (toți, nu în rate)
Exact la patru jumătate.
Dar șeful țipă, nu se joacă
Și fix la patru ne convoacă!
Iar cînd s-a isprăvit orarul,
Hop că ne-oprește și portarul:
— Ședința asta, dragii mei,
Se ține astăzi fix la trei!
Deci n-are rost să mai plecați,
Că de, pe urmă-nțirziați!
Și-avea dreptate într-un fel!
De ce să nu facă și el,
Ca toți ceilalți, exces de zel!

Desigur, poate că v-ați spus;
Despre cupletul de mai sus,
C-ar fi-ncăput, de bună seamă,
Într-un catren sau epigramă,
O știu și nu mă scuz de fel,
E drept că m-am lungit nițel,
De, ce să-i faci... exces de zel!

SONET

de STELIAN FILIP

O, literară curiozitate!
Deunăzi, cu degete abile,
Am frunzărit un op de zeci de file,
O carte dintre cele lăudate.

Cătam să aflu poantele-i subtile
Căci autorul, cică, talentat e,
Fiind un umorist și jumătate
Ba chiar satiric (în anume zile!)

Am așteptat cu stoică răbdare
Să văd scînteia spiritului său
Țîșnînd din slove, ca un strop în soare,

Dar n-am văzut... Și, cu păreri de rău,
Am cugetat ca Guță Popîndău:
Umorul e un lucru foarte mare!

N.R. Perfect de-acord citind sonetul tău

UMOR EGIPTEA

Născut în 1898 într-o familie înstărită, scriitorul egiptean Tawfic el-Hakim își datorează notorietatea operelor sale dramatice (Oedip, Sheherazada, Pygmalion), inspirate din realități egiptene. Succeselor reputeate pe scenele teatrelor din Cairo se adaugă și activitatea sa de romancier în care, de asemenea, sînt frămîntate problemele fostului Egipt, aservit coroanei britanice.

Carierea sa de magistrat i-a dat posibilitatea să studieze pe viu diferențele contradicții existente în societatea din care făcea parte. Bogatul material de viață cules cu acest prilej se află strîns în «Jurnalul unui substituit de procuror de țară», una dintre cele mai cunoscute cărți ale literaturii arabe.

După război a funcționat ca reprezentant al Egiptului la UNESCO.

Am mai spus-o: nu există în lume meserie mai grea decît aceea de substituit de procuror, la țară. Vara, crimele sporesc cu nemiluita, căci în anotimpul acesta atît de călduros, instinctele se trezesc puternic și se descarcă cu furie, iar țînțarii, ploșnițele, muștele și puricii se înmulțesc și încep să se cațere pe zidurile tribunalului. A rosti deci cuvîntul «marea» în fața unui nenorocit ca mine, care muncea în asemenea condiții, într-un fund nenorocit de țară, însemna pur și simplu să evoci adierea brizei marine în fața unui condamnat care se pîrjolește pe jăratecul din cuptoarele iadului!

Așteptam deci delegațiile pentru sezonul de vară așa cum așteaptă oamenii hotărîrile neprevăzute ale destinului... Iar cînd unul dintre noi se întîmpla să fie trimis într-un oraș sau tîrgușor situat la o distanță de vreo două ore de mare, sau de vreun curs de apă, se prosterna cu recunoștință ca să aducă mulțumiri celui de sus pentru norocul ce-i căzuse pe cap...

N-am să uit niciodată bucuria care m-a cuprins în ziua cînd, deschizînd plicul oficial galben, am aflat că am fost delegat la Faraskur pentru toată durata lunii iulie. Am început să sîr și să

țopăi prin casă, exclamînd: «Iată-mă în vilegiatură!»

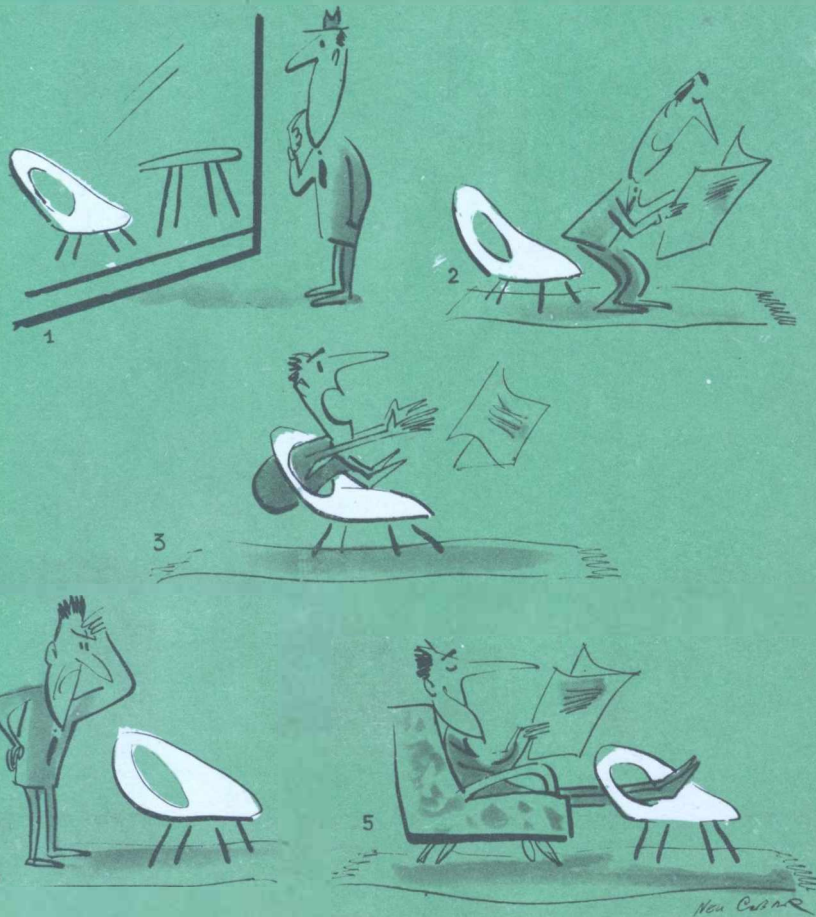
Am continuat să lucrez la ziua și noaptea, ca să scap cît mai repede de procesele aflate pe rol; munceam pe brînci, cît doi, căci adjunctul meu era în corădu, stăpînit tot timpul de gîndul că în curînd voia pleca la Faraskur... În sfîrșit, sosi și luna iulie și mult așteptata oră a plecării. Mi-am înșfăcat valiza și m-am urcat în tren, vesel și plin de mîndrie, ca un turist ce avea să vadă splendorile Elveției. Și toate astea numai pentru că Faraskur era aproape de Damietta... iar Damietta aproape de Ras-el-Bar*! După o călătorie lungă și istovitoare care era cît pe aci să-mi epuizeze rezervele de răbdare, trenul se opri la marginea unei cîmpii și conductorul strigă anume pentru mine — Faraskur! Am privit pe fereastră, dar n-am văzut nici urmă de oraș, ci numai o cabană de lemn, impoșonată cu titlul de «gară», înconjurată doar de un cîmp pustiu. Atît și nimic mai mult...

— Ești sigur că aici e Faraskur?
— Bineînțeles! Ce interes ai avea să vă mint? Îmi răspunse conductorul.

Am coborît deci cu valiza, în-

* Stațiune bălneară (n. tr.).

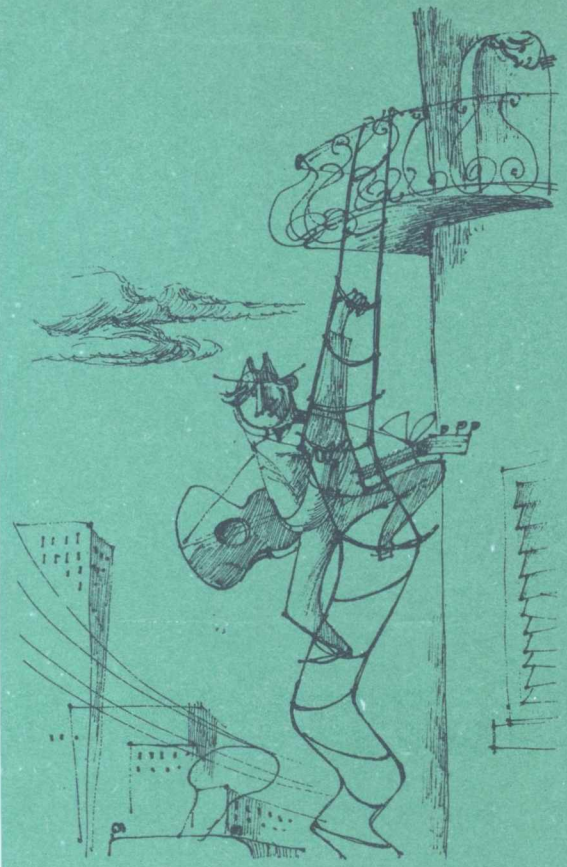
Desen de NELL COBAR

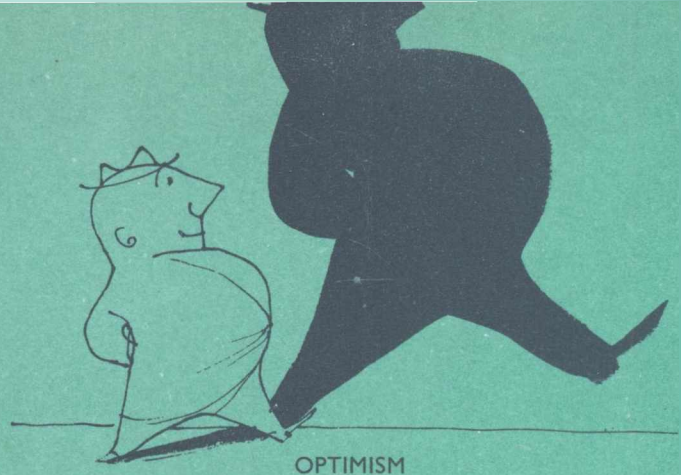
Apropo de unele scaune moderne dar neconfortabile...

Tinărul și talentatul poet X... pregătește o plachetă de versuri despre dragoste

DESENE DE CIK DAMADIAN

DOCUMENTARE... PE TEREN!

OPTIMISM

PESIMISM

TAVFIC EL-HAKIM

VILEGIATURISTI ÎN LANȚURI

trebindu-mă ce naiba căutam în acest colțișor pierdut și uitat de lume. Nici case, nici hoteluri. Stăteam așa cufundat în gânduri, când deodată auzii pe cineva în spatele meu:

— Dacă înălțimea sa domnul substituit binevoiește...

M-am întors: portarul parchetului, care mă aștepta în gară, înaintă spre mine și-mi luă valiza.

— Dar unde mă aflui?! exclamai eu, înainte ca el să mai apuce să spună ceva. Unde sintem?

— La Faraskur, beiu!*

— Faraskur? Dar unde-i Faraskur, că eu nu văd decît cabana asta!...

— Iertați-mă, beiu! dar asta-i doar gara... Orașul e colo, pe malul celălalt... Trebuie să mergem pe jos, apoi călare. Și după aceea o să trecem Nilul cu barca și, gata, ajungem în Faraskur.

— Dar de ce s-a certat gara cu orașul?

— Păi, să vedeți, beiu! administrația căilor ferate...

— Ei, nu mă interesează! Fă ce-oi face, dar numai să ajungem mai repede în oraș.

Și am ajuns! Da, am ajuns la «camera de odihnă» rezervată parchetului în orașelul Faraskur... Am examinat camera pe care urma s-o ocup, patul în care trebuia să mă culc, și am exclamat indignat.

— Imposibil!

Și furios din cale afară, m-am repezit la telefon și l-am chemat pe procurorul general.

— Camera care mi-a fost rezer-

* Titlul dat boierilor mari (n. tr.).

vată drept locuință, e o batjocură!

Ce, asta-i cameră? Numai cine vrea să-și bată joc de mine poate să-i spună așa! strigam eu în pilnia telefonului. Cred că nici un ciine pribeag, rătăcit pe ulițele Faraskurului n-ar primi-o! Mai degrabă ar dormi afară decît într-o astfel de încăpere. Dar eu... eu unde să dorm? Cred că nu-mi pretindeți, domnule procuror, ca un om de condiția mea să doarmă sub cerul liber?

— Un substituit de procuror dormind afară, în aer liber? Ha! Ha! Ha! exclamă el rîzînd. Știi că-i bună?!

— Ce să fac atunci?

— Descurcă-te și d-ta cum poți. N-ai decît să dormi la Damietta sau la Ras-el-Bar. Ești liber să faci ce vrei... cu condiția să te achiți scrupulos de sarcina d-tale cu tot simțul de răspundere!

— Mulțumesc, pașă*.

Am pronunțat aceste cuvinte beat de bucurie... Căci procurorul mă autoriza astfel, în mod tacit, să mă instalez unde-mi place și unde voi putea avea tot confortul... Fără să mai stau mult pe gânduri, m-am hotărît să mă duc imediat la Ras-el-Bar. În definitiv, m-am gândit eu, de la Ras-el-Bar la Faraskur distanța nu-i prea mare, așa că am să mă pot duce la Faraskur în fiecare dimineață... Ei, nu chiar în fiecare dimineață, dar o dată la două zile tot o să mă duc... În sfîrșit, o să hotărîsc asta mai tîrziu, după cît o să am

* Titlul oficial al vizirilor și al înalților funcționari (nr. tr.).

de lucru și... după nevoile procedurale ale tribunalului.

Mi-am luat deci din nou valiza și m-am îndreptat direct spre hotelul Courteille din Ras-el-Bar. Am reținut o cameră și am înștiințat markaz-ul*, parchetul și toate centrele administrative interesate despre adresa noului meu domiciliu, indicîndu-le și numărul camerei, ca astfel să pot fi găsit ori de cîte ori va fi nevoie. Apoi, m-am urcat la mine în cameră, am deschis larg fereastra și am aspirat adînc aerul sărat al mării. După aceea m-am întins pe pat, așa îmbrăcat cum eram. Dar oboseala acumulată de luni întregi m-a biruit și am adormit imediat pentru ca să nu mă trezesc decît a doua zi dimineața.

Mi-am început, deci, activitatea, ducîndu-mă o dată la două zile la Faraskur... Apoi, o dată la trei

zile... Și pe urmă nu mă mai duceam la Faraskur decît în ziua cînd era sorocită ședința tribunalului, adică doar o dată pe săptămînă... Slujbașii tribunalului și parchetului erau încîntați. Vizitele lor la Ras-el-Bar se înmulțeau, sub pretextul de a supune «înălțimii mele» dosarele proceselor... Afară de cazul cînd trebuia să constat un flagrant delict sau cînd trebuia neaparat să instruiesc sau să interoghez pe inculpați, nimic nu mă mai putea împiedica să mă bucur din plin de vară, rămînînd tot timpul la Ras-el-Bar. Pînă la urmă, am dat dispoziții ca și inculpații să fie aduși la Ras-el-Bar, ca să le iau interogatoriul și ei veneau escortați de gardieni, încîntați să respire aerul mării... Astfel, printre deținuți, paznici și membrii poliției judiciare se răspîndi zvonul

* Localitatea de reședință (n. tr.).

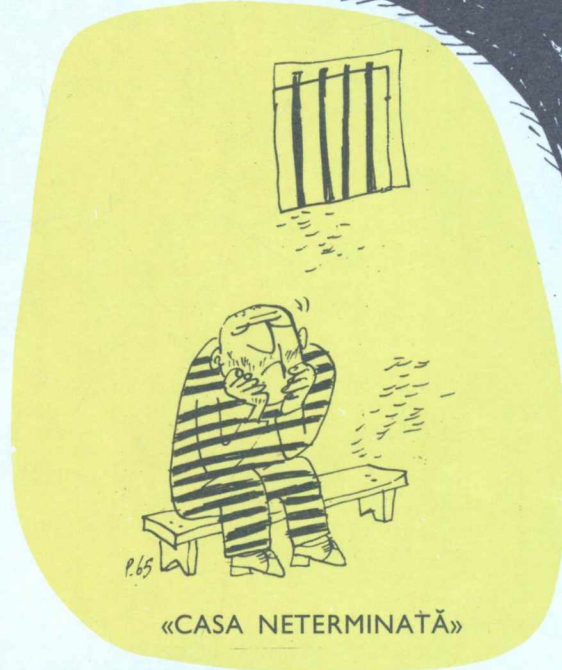
(Urmare în pag. 13)

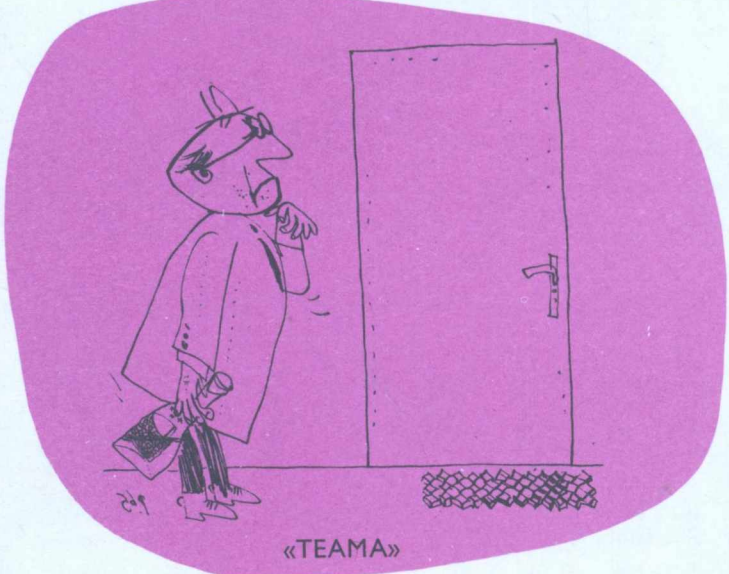
PE ECRAN ÎNGUST.

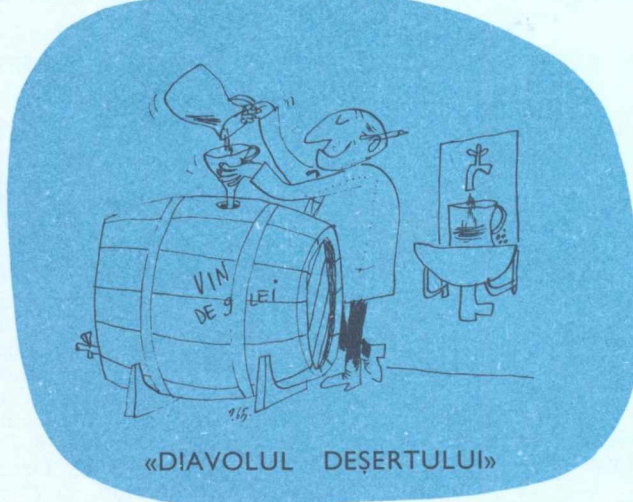
«ȘAPTE ANI DE CĂSNICIE»

«CASA NETERMINATĂ»

«TEAMA»

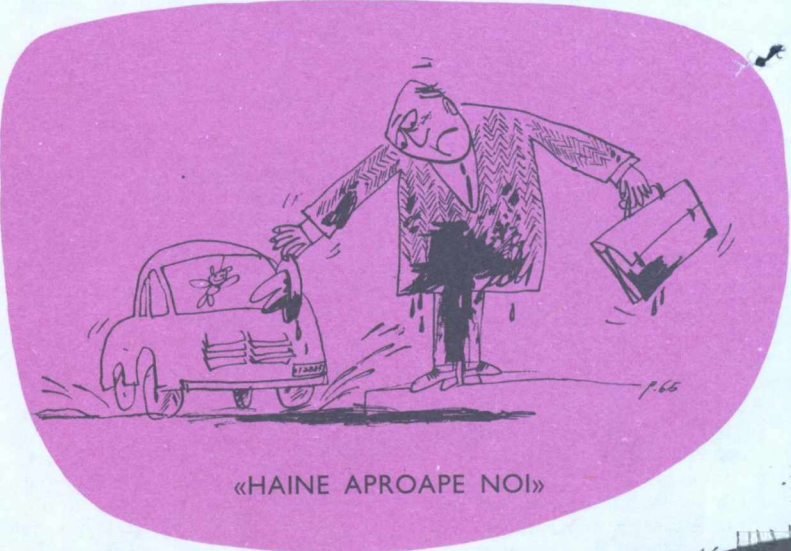

«DIAVOLUL DEȘERTULUI»

DESENE DE
POMPILIU DUMITRESCU

«ÎNȚÎLNIRE CU SPIONUL»

«HAINE APROAPE NOI»

ÎN VĂ TĂ TURA

de N. AURELIU

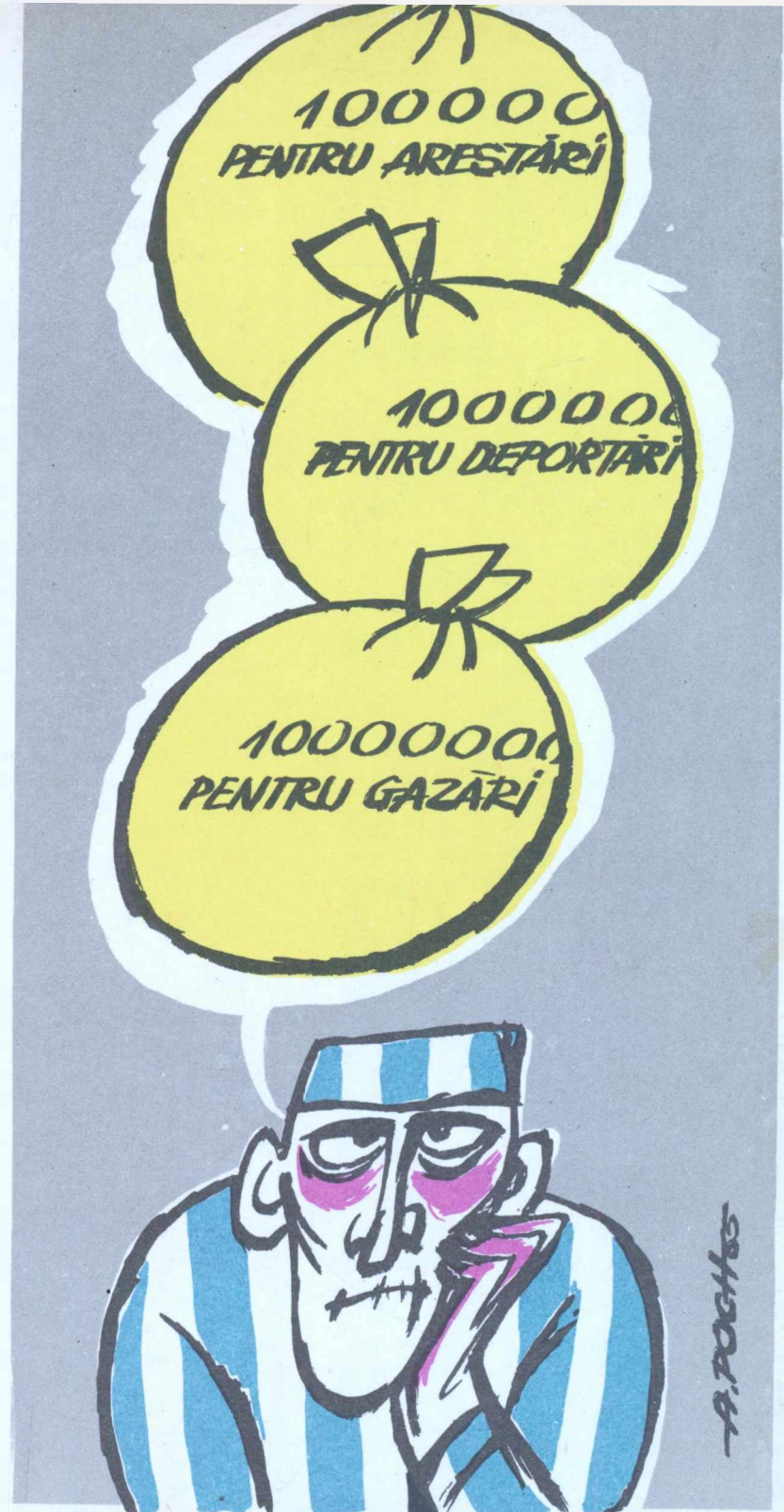
Studentii portughezi nu vor să învețe. Nu vor să învețe că nu au voie să fie nemulțumiți de guvern. Ca niște analfabeți de ultima speță, ei nu au reușit să descifreze «Avizele», «Recomandările» și «Avertismentele» afișate pe zidurile Universităților din Lisabona, Coimbra și Porto, prin care li se atrăgea atenția că le e strict interzis să participe la manifestații, să facă grevă și, în general, să se pronunțe pentru revendicări democratice.

În apărarea lor, studenții portughezi aduc tot felul de pretexte. Cică nu bunăvoința le lipsește pentru a învăța, ci sălile de cursuri, laboratoarele, căminele și, mai ales, banii pentru taxe. Vor, cu alte cuvinte, ca totul să le vină de-a gata. Mai rău decât atât. Unde s-a mai pomenit ca învățământul superior să nu coste nimic, ba chiar ca studenții să capete burse? În țările socialiste! Prin urmare are perfectă dreptate poliția din Portugalia: studenții de acolo sînt nu numai ignoranți, ci și comuniști.

Dovadă că, deși părintește preveniți de autorități, ei au anunțat de curînd că vor face din nou grevă. Ziarele salazariste au publicat atunci comentarii ironice, pronosticînd că «greva va fi urmată de maximum 2 la sută dintre studenți, așa încît absențele nu vor depăși pe cele datorate în mod obișnuit rendez-vous-urilor amoroase». Iată însă că dragostea studenților față de revendicările lor a fost mai puternică decît anticipările oficiale și participarea la grevă a depășit proporția de 80 la sută. Era inevitabil să aibă loc și rendez-vous-ul cu poliția, care s-a prezentat la întîlnire în ținută de gală, cu toate ornamentele de rigoare: bite, pistoale și cartușe.

La închisoarea Aljube citeva zeci de studenți și studente își așteaptă acum judecata. Așadar o parte din cereri le-au fost satisfăcute: sînt găzduiți aci fără nici o taxă, iar de mîncat mîncîncă pe gratis — mai ales bătaie. Au acum și timp berechet să învețe. Să învețe minte.

Desen de A. POCH

E. Rajakowitch, condamnat recent pentru crime de război, ignorînd toate capetele de acuzație care i s-au adus, a declarat că el s-ar fi ocupat numai cu «probleme financiare».

RAJAKOWITCH: — Mă ocupam cu probleme financiare...

Un mare ciubuc internațional s-a tranșat de curînd între Portugalia și Africa de Sud. E vorba de niște brațe de muncă pentru minele din Transvaal. Portugalia s-a angajat să «livreze» 100 000 oameni din... Mozambic.

Afacerea s-a tranșat cam așa: Mozambicul dă oameni, iar Portugalia își dă... acordul său. Drept răsplată pentru aceasta, Portugalia are un beneficiu net de vreo 15 000 000 franci. Mozambicul n-are din afacerea asta nici un beneficiu.

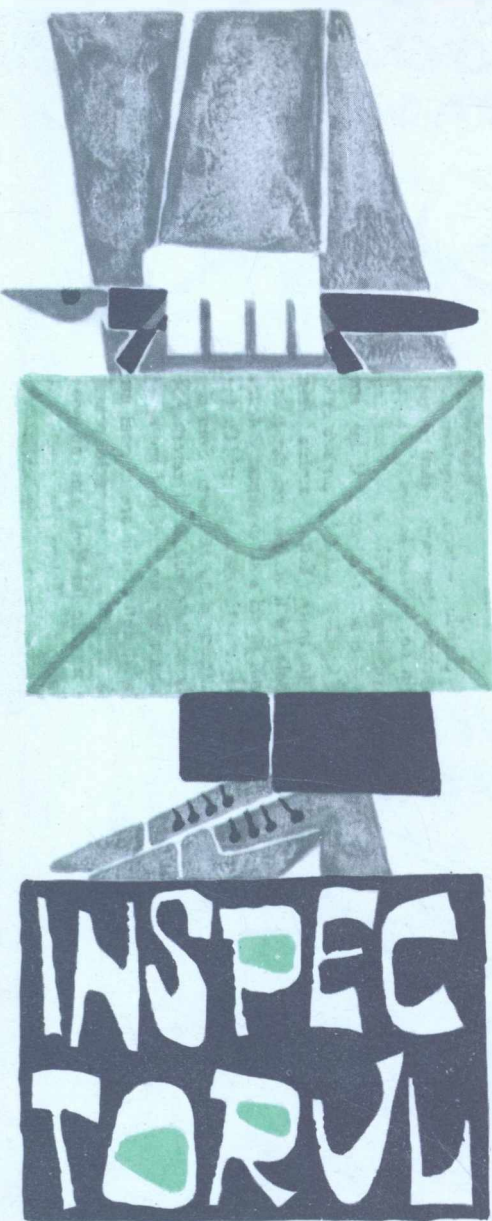
Cum scriu ziarele portugheze, afacerea e avantajoasă pentru «ambele părți interesate». Ambele părți, adică Portugalia și Africa de Sud. Se vede că Mozambicul nu-i parte interesată. O fi vreo parte dezinteresată! Mozambicanii n-au participat la tranzacție.

Ei au rămas ca trăsniți cînd au aflat din ziare că vor fi dați cu chirie. Cu acest prilej, s-au întreat și ei: cum anume se vor recruta viitorii sclavi?

Ziarele portugheze arată că nu e greu să găsești un criteriu de a alege pe cine trimiți, atîta vreme cît în Mozambic sînt mulți oameni «de prisos».

Cum adică, de prisos? Adică oameni care nu fac nimic. Și aceleași ziare arată că acordul va mai dura atîta vreme cît în Mozambic există mozambicani de prisos.

După părerea lor. Dar după părerea noastră, poate dura atîta vreme cît în Mozambic există portughezi de prisos.

O inexplicabilă încredere am inspirat viitorului meu șef de serviciu atunci când m-am angajat la noua instituție. M-a privit cum privește un mare comandant pe generalul care va câștiga bătălia și mi-a spus:

— Eu cred că scot din dumneata un inspector.

A spus exact cu tonul pe care-l are nevastă-mea atunci când cumpără un kil de mînzat și zice: «eu cred că scot din asta un rașol». În cazul de față, rașolul eram eu și trebuia să dovedesc că sînt demn de aceasta. Am improvisat un angajament solemn:

— Lăsați pe mine, tovarășe șef! Pe toți îi fac harcea-parcea. Numai să-mi spuneți ce să inspectez.

— Deocamdată nu inspectezi nimic — mi-a răspuns șeful. Ai să verifici numai o sesizare, care a sosit la direcție și mi s-a dat mie s-o rezolv.

Șeful a deschis un sertar, a scos de acolo o cutie, din cutie un pachet, din pachet un plic, din plic o hîrtie. Hîrtia asta era piatra de temelie a carierei mele de inspector. Scria acolo că directorul de la școala X își face de cap. Televizorul școlii se află la director acasă, în schimb purcelușul directorului face cură de îngurășare la cantina școlii. Radioul școlii se află la director acasă, în schimb soția directorului se află la școală ca secretară și directorul se află toată ziua acasă, în loc să stea la serviciu. Un caz tipic de abuz de putere.

Asta era sesizarea. Șeful meu de serviciu însă nu era sigur că am înțeles despre ce este vorba. De aceea, m-a întrebat:

— Știi ce-i asta?

— Sigur — zic. Este o critică constructivă la adresa directorului, pe care trebuie să-l fac harcea-parcea.

— Dumneata nu-l faci nici harcea, nici parcea! — mi-a tăiat-o șeful sever. Dumneata verifici sesizarea și atît. Direcția va lua măsuri.

Dacă am văzut ce aspru-i șeful, n-am mai lungit nici eu vorba. Să nu mi-o taie de două ori. M-am dus la secretară, s-o întreb pe ea ce îel de om e directorul școlii din X.

— E un om cu ghinion — mi-a spus secretara. A picat o reclamație că-și face de cap.

— Aha, zic. I s-a-nfundat. Șeful o să facă verificarea.

— Verificare, cit de cit.

N-am înțeles ce vrea să zică.

— Cum, adică, cit de cit?

— Adică, ce crezi dumneata, că o să trimită un inspector pentru așa ceva? O să găsească un moliiu acolo, un papă-lapte, ca să nu se spună că n-a verificat.

Papă-laptele eram eu. Simțeam în clipa aceea că clocotesc ca un lapte care dă în foc. Dar m-am stăpînit. I-am răspuns numai, acru ca un iaurt învechit:

— Faptele sînt fapte. Oricine îl prinde în chestia cu porcul, îl face harcea-parcea.

— Păi, zice, nu-l prinde.

— Cum să nu-l prindă?

— Uite așa. Ce, crezi că-l lasă șeful? Nu el a intervenit ca să fie numit acolo director? Nu el trebuie să-l salveze la nevoie? Mi-a spus să-i dau telefon, ca să se pregătească pentru inspecție. O să ia porcul pe două-trei zile acasă.

Mă simțeam parcă plin de dinamită și gata să sar în aer.

— Va să zică, porcul n-o să mai fie la școală?

— Cred și eu! Facem și verificare, rămîne și directorul în picioare.

— Atunci și soția directorului...

— Se transferă acasă pentru cîteva zile.

— Și televizorul...

— Se transferă la școală.

Aici am simțit că se umple paharul. Simțeam că sînt ca un general care se pregătește glorios pentru o bătălie dinainte pierdută. Trebuia să înfrunt adevărul în față. Dacă aveam spadă, poate problema se termina în mod tragic, dar așa m-am mîrginit

să fac un pas înainte și să strig:

— Ajunge! Să dăm cărțile pe față. Papă-laptele sînt eu.

Secretara a dat să se ascundă după perdea.

— Stai! am strigat. Eu sînt moliiul, înțelegeți?

— Cum? a biiguit ea. Dumneata ești noul inspector...?

— Eu.

— Noul inspector care pleacă la școala X?

— Care nu pleacă! am răcnit cu toată puterea gîtlejului. Care stă aici, auzi, ca să nu mai plec nicăieri, mă-nțelegeți?

— ? ? ?

— Nu mă mai fac inspector. Nu-mi trebuie. Să crească purcelușul sănătos. Și nevasta directorului.

— Va să zică — zice ea — nu mai pleci?

— Nu.

— Să fii sănătos. Bine că n-am apucat să telefonez directorului. Dacă însă șeful o să spună că...

N-am auzit ce ar mai putea să spună pentru că am ieșit trîntind ușa. Am vrut să mă duc acasă. Dar m-am răzgîndit. Ce să fac acasă? Să mă perpelesc de ciudă? Nu. Nu m-am dus acasă. M-am dus direct la gară. Am luat bilet pînă la gara X și m-am suit în tren.

A fost o adevărată lovitură de teatru. Pe director l-am găsit conform planului, acasă, cu radioul și televizorul școlii. Purcelușul l-am găsit la cantină, îngrijit de nevasta directorului, în calitate de secretară. Recolta era bogată. Am făcut un raport nimicitor, m-am suit înapoi în tren și m-am prezentat ca un trăsnet în fața șefului meu. Nu pot reproduce exact ce mi-a spus atunci șeful, pentru că mi-a spus multe, dar a doua zi m-am prezentat cu demisia.

Nu mi-au primit-o. Demisia mea a ajuns la un alt șef, mai mare, care l-a chemat pe șeful meu și i-a spus că nu primește demisia mea. O primește numai pe a lui. Dar cum șefului meu nici prin cap nu-i trecea să dea vreo demisie, șeful șefului n-a avut ce primi, așa că toate au rămas la locul lor.

Atîta doar, că șeful s-a ales cu o discuție în birou la șeful lui. Ce or fi discutat, nu știe nimeni, pentru că șeful nu povestește.

Se zice că nu povestește, pentru că l-a făcut harcea-parcea!

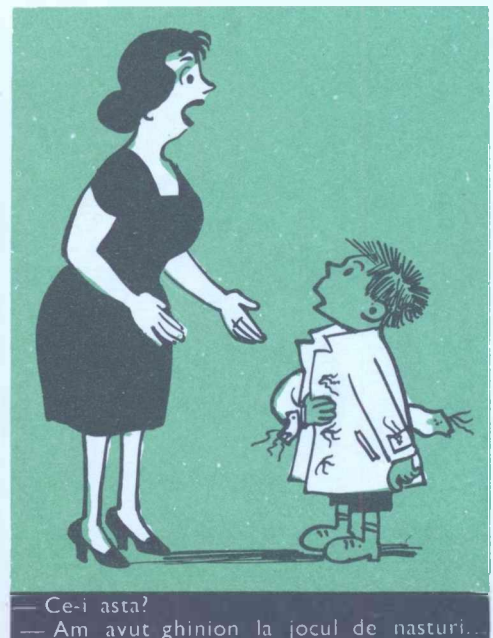
VICTOR PIȚIGOI

Desen de PAUL GRIGORE

— ...Nici tu nu te-ai schimbat deloc; parcă te văd jucînd leapsa.

Desen de GH. CHIRIAC

— Ce-i asta?
— Am avut ghinion la jocul de nasturi...

Antrenorul de box Marcu Spakov adresează cuvinte injurioase elevilor săi în timpul meciurilor.

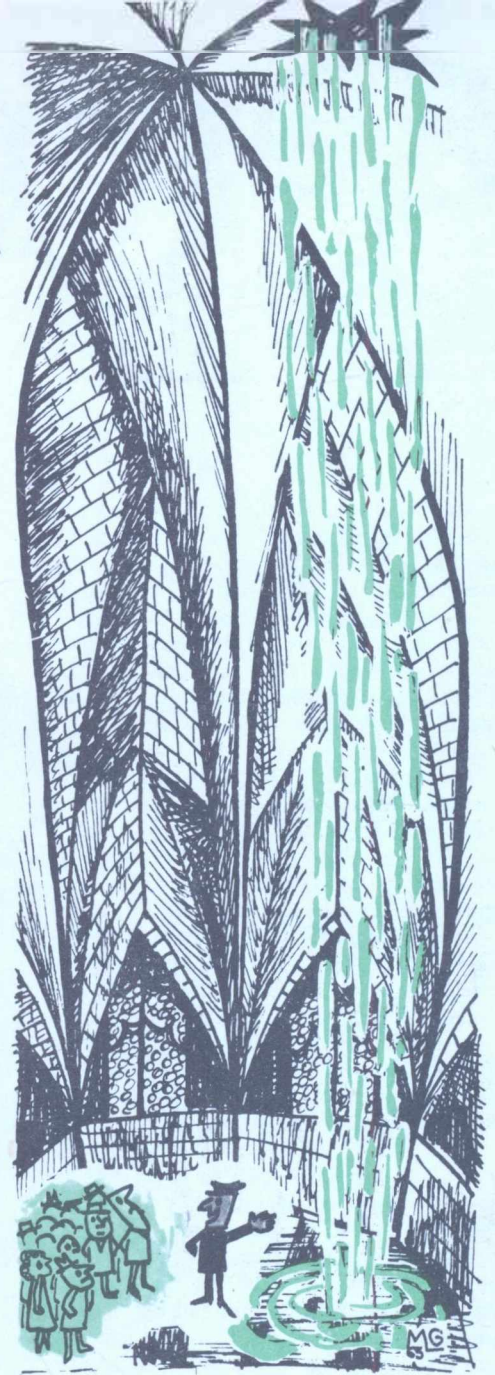
— Blocajul ăsta e împotriva loviturilor laterale?
— Nu: împotriva înjurăturilor directe!...

„Turnul de muniție” din Baia Mare (monument de arhitectură feudală) este foarte degradat, lipsindu-i câteva sute de țigle din acoperiș

Deoarece nu au o sală permanentă unde să se antreneze, scrimerii clujești se plimbă cu echipamentul sportiv dintr-un loc în altul.

— Cum o să ne prezentăm la concursuri când alergăm după o sală de antrenament?!
— Se aranjează: veți concura la maraton.

— Iar aici se poate face cel mai grozav duș din Baia Mare...

Monologul vorbăretului

Voi fi, tovarăși, scurt — ca-ntotdeauna.
Au, dom'le, câte unii nu-ș' ce boală
Să îi tot dea cu vorbărie goală
Și gura să le turuie într-una,

Vorbesc de câte-n lună și în soare,
Bat pasu-n loc — și bat și apa-n piuă,
Încep pe seară și sfîrșesc la ziuă,
Pînă ce-adoarme-ntreaga adunare.

Dar eu, tovarăși, voi fi scurt. Se știe
Că eu vorbesc la temă, strict la temă,
Și nu m-abat deloc de la problemă,
Căci nu mă las tîrît de vorbărie.

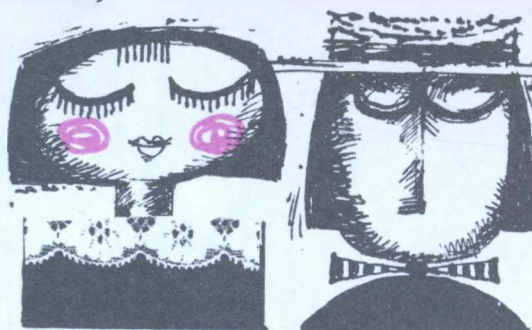
Așa cum spus-au antevorbitorii
Cei dinaintea mea strig' sus și tare
Că, dintre noi, dator e fiecare
Să-și facă datoria «apriori».

Apoi să-și ducă munca pe-ntrecute,
Îndeplinind cerințele majore.
Noi nu lucrăm aicea doar opt ore,
Ci patru sute optzeci de minute!

Avem în fața noastră sarcini grele
— Spun antevorbitorii dinainte —
Fiți tari în fapte, nu doar în cuvinte,
Nu v-ocupați de lucruri mărunțele.

Fiți vigilenți, tovarăși! Vigilența
Ne cere să-nceteze vorbăria.
Atunci toți ne vom face datoria
Și-n muncă ne vom afirma prezența!

Deci fiecare-acuma desfășoară-și
Nu-n vorbe, ci în munca lui, talentul.
Cît despre mine-mi iau angajamentul...
Eu asta am avut de spus, tovarăși!

TRUBADURUL

Cind ceasul din turnul primăriei bătu orele 6, domnișoara Violeta Cirezaru simți cum pulsațiile inimii devin tot mai puternice și mai zorite. Aștepta pe tânărul poet Eliazar Popescu și vestirea scoborită din înălțimi îi da indicația că dintr-un moment în altul va fi alături de ea. Îl aștepta, cu toate că firesc ar fi fost să fie așteptată. Acest fapt nu i se părea nepotrivit, umilitor. Atâtea fete, poate mai frumoase, mai bogate și mai de familie ar fi fost bucuroase să-l poată aștepta. Era tânăr cu ochi mari și plini de vâpăi, cu pielea feței fină și albă, elegant și cu cărare pe mijlocul capului. Separat, avea plete și lavalieră care fluturau în bătaia vântului. Dar ceea ce culmina mulțimea irezistibilelor lui calități, era că scria poezii de dragoste... Poezii dedicate tuturor prințeselor, existente sau create în imaginația lui clocotitoare, pe care în egoismul lui le ținea închise în caete, cu coperti înflorite din condei.

Darurile cu care natura îl inzestraseră pe Eliazar Popescu făceau multe nopți albe fetișcanelor din târg, căpiindu-le global. Cind binevoia, sau din întâmplare, să-și poarte pașii prin dreptul liceului, nu era elevă care să poată rezista să nu-și strivească bustul pe fereastră, spre a-l privi. Era poet, avea o frumusețe feminină, călca plutind, ca în vis. Și nici una din femeile sau fetele târgușorului nu se putea lăuda că au izbutit să fie mîngîiate, măcar cu privirea, de el. Singura ea, Violeta Cirezaru, reputeră această izbîndă. În ziua deschiderii școlii, cind întilnindu-l drept în față s-a emoționat într-atît, încît i-a scăpat ghiozdanul din mînă. Eliazar i-a zîmbit îngăduitor și i l-a ridicat cu excepțională galanterie, așezîndu-i-l sub braț. Violeta s-a crezut obligată să se scuze, puțin cam școlărește.

— Mulțumesc, imi pierdusem obișnuința ghiozdanului, după trei luni de vacanță...

— Da? Numai asta să fi fost cauza, domnișoară? Aș fi nemîngîiat...

— Așa cred... Poate să fi fost și alta, însă nu v-o pot lămuri acum, fiindcă, uități-vă, vine diriginta clasei...

— Nu este nimic... Mi-ar fi plăcut, totuși, să ascult aceste lămuriri... Poate că miine

după amiază, la ora șase, diriginta să aibă treburi casnice și n-o să aibă ce căuta prin parcul comunal.

Ca niciodată, Violeta a înțeles la iuțelă și s-a grăbit să-l aștepte, în ciuda colegelor invidioase de un astfel de succes.

Cind ultima bătaie de ceas amuți, poetul Eliazar se găsea prezent. Tot atît de frumos, de elegant și de fin. Se așeză lingă ea pe bancă, și cu un ușor tremol în voce se scuză pentru minuta de întîrziere. Ascultîndu-l, Violetei i se păru că însuși cerul i se deschide, și că de acolo coboară un cor de heruvimi. Și uită să-i spună pentru ce-i scăpase ghiozdanul, fapt pe care poetul nu ținu să-l observe.

Amurgul se lăsa domol, drapînd în văluri subțiri întreg cuprinsul. Era o zi de început de toamnă caldă, cu copaci încă verzi, cu miros de otavă cosită, de flori care nu-și scuturaseră încă petalele și se resfirau pe straturi. Zi în care poezii dragostelor nu pot fi decît pridiți de inspirații și-și permit să aiureze slobod, ceea ce Eliazar Popescu înțelegea total.

— De ce nu-mi recitați o poezie de a dv., domnule Eliazar?

Poetul, care se entuziasma din nimica toată, parcă atîta aștepta... Și-i recită o poezie, două, un volum întreg... Cînd și-a dat seama că nu mai isprăvește și că se innoptează, domnișoara Violeta și-a luat îndrăzneala de a-i propune să plece... O așteptau lecțiile și părinții...

— Bine, domnișoară, să mergem... Aș dori însă ca miine seară să ne întîlnim tot aici, ca să vă recit și restul de poezii...

— Bine, maestre!

Dădu să se ridice, grăbită, cu îngrijorarea pe care i-o pricinuia întîrzierea în această întîlnire. Dibuind prin întuneric să-și ia de pe bancă un pachetel cu care venise, Violeta avu din nou stîngăcia să-l scape jos. Eliazar se grăbi să i-l ridice, curtenitor. Înainte de a i-l da îl duse, ca nimeni altul, la gură, sărutîndu-l prelung, pătimaș. În același moment, gidilat în nările nasului, strănută puternic.

— Ce aveți în pachetel, domnișoară? Exală un miros atît de plăcut, de amețitor!...

Violeta păru cu totul încurcată și răspunse cu greutate:

— A, ceva foarte prozaic... Nu este pentru firea dv!. Am niște mezeluri afumate și pîine, dăruite de o mătușă... A tăiat zilele astea un porc.

— Un porc întreg, domnișoară?

— Da, întreg...

Poetul simți o slăbiciune a picioarelor și se lăsă, făcut cîrpă pe bancă.

— Domnișoară, eu n-am văzut niciodată mezeluri afumate, făcute în casă!

— Sînt cit se poate de dizgrațioase ca aspect.

Ca prins de friguri, poetul își rosti părerea, zvăpăiat:

— Dar ca gust, trebuie să fie admirabile!

— Da, cred. Mă jenez să vă propun să le gustați...

— De ce să vă jenați, domnișoară? Îmi permiteți să-l desfac eu?

Violeta rise din inimă, ca de o glumă absolut fantezistă.

— Cu toată plăcerea. Miine am să mă duc din nou la mătușa mea și am să iau altele.

Eliazar sfîșie ambalajul și, din cîteva înghițituri, puse cruce conținutului... După care se ridică din nou, majestuos, elegant și fin, oferindu-i brațul:

— Să mergem, domnișoară Violeta... Domol, meditativ, ca să ne putem umple sufletele de toată poezia acestei întîlniri idilice...

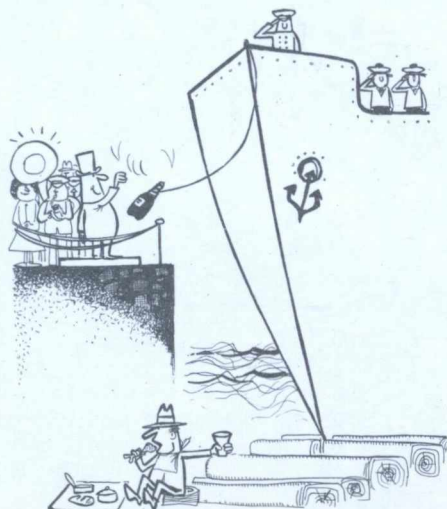
— Și miine să ne întîlnim la același ceas și pe aceeași bancă, maestre...

— Desigur, domnișoară. Vă rog însă, nu uitați să vă abateți pe la stimata dv. mătușică și s-o întrebați dacă nu cumva a preparat și ceva cîrnați afumați?!

Visele de peste noapte ale domnișoarei Violeta Cirezaru i-au trezit felurite viziuni simpatice, predominante de aceea a lui Eliazar, coborînd pentru ea, numai pentru ea, din înălțimi pe care nu avea cine le înțelege, și erau numai ale lui...

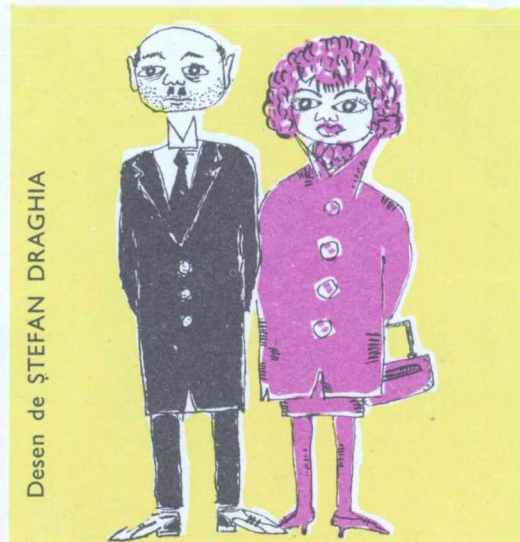
PAUL CONSTANT

Desen de ȘTEFAN MUNTEANU

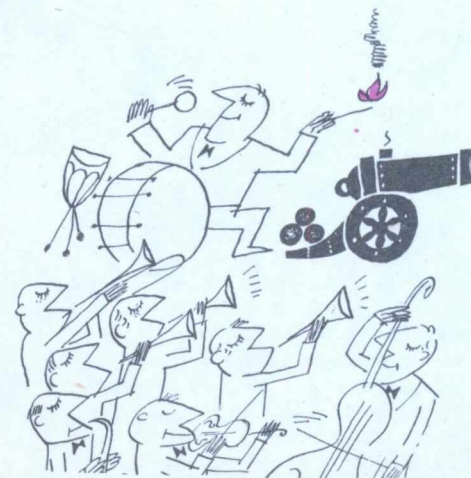
FĂRĂ CUVINTE

Desen de ȘTEFAN DRAGHIA

«ROȘU ȘI NEGRU»

Desen de AVRAM ANTON

FORTISSIMO!

VILEGIATURISTI ÎN LANȚURI

(Urmare din pag. 7)

că substitutul de procuror convoacă pe «arestați» la renumita stațiune balneară. Zvonul s-a lătit atât de mult încât arestații ajunseră să se certe între ei care să meargă mai întâi la Ras-el-Bar... Iar cererile de interogatoriu se înmulțiră atât de mult încât dimineața, de cum făceam ochi, vedeam în fața hotelului o coloană lungă de deținuți legați cu frînghii și escortați de soldați. Și nici nu ieșeam bine din «bordeiul» meu — adică odaia mea — cu prosopul, costumul de baie și halatul pe braț că, deținuți și soldați, mă întâmpinau cu toții salutându-mă militărește: chipurile tuturor străluceau de veselie și toți păreau bine dispuși și înviați de aerul mării. Mă opream adresându-mă soldaților: — Ce-i cu toți oamenii ăștia?... Luați seama să nu evadeze... Dar nici n-apucam bine să termin vorba că unul dintre deținuți îmi și replica: — Să evadăm, beiu!... Dar pentru ce am face-o?... Alan să vă dea viață lungă, beiu!... Cine credeți că ar vrea să fugă din paradis?!

Le răspundeam, ca și cum mi-aș fi răspuns mie însumi:

— Așa-i, aveți dreptate!... Bucurați-vă din plin de aerul ăsta curat!... Bucurați-vă!...

Un deținut mi se adresă atunci:

— Toate bune, beiu, dar simțem flămânzi! Simțem sfârșiți de foame! Aerul ăsta e de vină! Ne-a făcut o poftă de mâncare...

— Ei, așa-i când schimbi aerul!...

Și, mișcat de aspectul lor, ca și de fericirea care li se citea pe față, uitam că sint răufăcători, inculpați pe care trebuie să-i instruesc și să le stabilesc pedepsele care li se cuveneau... Atunci, în clipele acelea, ei nu mai erau decît niște nenorociți ca și mine, care tot anul au tînjit după o boare de aer curat și sint acum fericiți ca niște copii, că se află la mare și pot respira aerul ei curat...

Chemam atunci un gardian, îi dădeam zece plăștri, spunîndu-i:

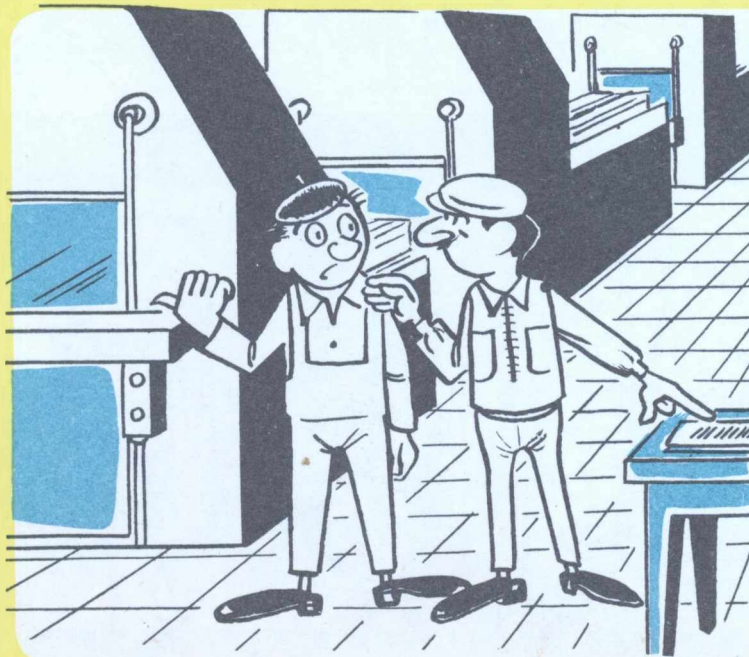
— Ia banii și du-te de cumpără piine și halva pentru răufăcătorii ăștia în vilegiatură!

Dar această comportare omească a «înălțimei» sale substitutul de procuror avu ca urmare o agravare alarmantă a procentajului criminalității pe toată durata mandatului meu. Locuitorii *markaz*-ului se certau, se ciorovăiau, se băteau, se ciomăgeau cu o frenezie nemaiîntîlnită pînă atunci, căci doreau din tot sufletul să fie arestați și să fie trimiși, pe cheltuiala statului, în vilegiatură. Și era prima oară în istoria magistraturii cînd dispozițiile de punere în libertate, ordonate de mine, erau primite cu proteste indignate, care puneau în discuție însăși imparțialitatea parchetului. Era de ajuns să spun gardienilor: «Dați-i drumul inculpatului ăsta!» că, îndată împrecinatul, umplîndu-și pieptul cu aerul din Ras-el-Bar începea să strige: — «Nu-i drept, beiu!... Abia azi-dimineață am fost arestat!»...

Desen de D. NEGREA

— ... Frumos!! Părinții tăi «lucrează» și noaptea, iar tu dormi...

Unii tovarăși nu țin seama de toate indicațiile privind buna funcționare a utilajelor de ultimul tip, provocînd astfel dereglarea și chiar defectuni mai grave ale mașinilor respective.

OCAZIE POTRIVITĂ

— Mașina s-a defectat și acum trebuie să stăm!
— Perfect! profităm și citim instrucțiunile de funcționare.

Desen de
FRED GHENĂDESCU

Desen de AL. CLENCIU

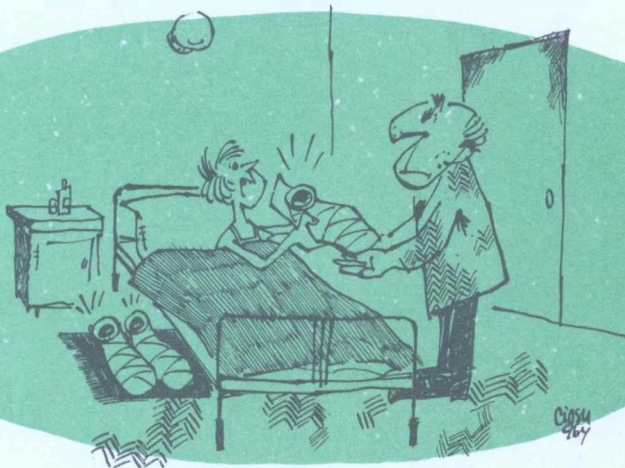
— Cred că ai înțeles greșit, nu despre astfel de «opturi» era vorba!

Desen de V. TIMOC

DOCTORUL: — Și toate acestea, numai din fumat!

Desen de CONST. CIOSU

— Ei, lasă Vasile, nu mai fi necăjit că-i fată, am avut eu grijă să-ți pregătesc și o... surpriză!!...

Răbojul

Autovehicul fără garaj

Cine are barbă trebuie să aibă și pieptene, iar cooperativa care are autovehicule trebuie să aibă și garaj!...

...zice un proverb, care — la cooperativa meșteșugărească «Munca» din Cimpina — nu era cunoscut.

Avind numita cooperativă trei autovehicule, dar neavind pentru ele și vreun garaj, cele trei mașini erau garate la... domiciliile șoferilor respectivi.

Urmarea: șoferii foloseau mașinile în interese personale.

Șoferul Petre Voiculescu, de exemplu, făcea transporturi de materiale pe la diverse rude și cunoștințe, și transporturi de persoane pe la diverse nunți și botezuri.

În urma sesizării «Urzicii», s-a luat măsura — pînă li se va aranja celor trei mașini un garaj corespunzător — să nu mai fie ținute la domiciliul șoferilor, ci la sediul cooperativei.

Dacă nu s-ar fi luat la timp această măsură, șoferul care transporta — la nunți și la botezuri — cumetri, cuscri și fini, și-ar fi găsit pînă la urmă... nașul.

Oameni cu însușiri

Soții Moise Petru și Moise Maria (din comuna Drăgușeni, raionul Fălticeni) s-au dovedit niște oameni plini de însușiri.

Dînsa și-a însușit patru metri cubi de lemn de foc din lemnele repartizate grădiniței de copii din comună, unde era educatoare (dar, intervenind organele locale, n-a avut încotro și, a adus lemnele înapoi).

Iar dînsul și-a însușit (fără să mai restituie nimic): 150 de kilograme de ciment, de la sfatul popular al comunei, unde era secretar, zece foi de tablă și zece plăci de teracotă, provenite de la demolarea unei clădiri vechi; și 500 de kilograme de cartofi, din lotul școlii.

Pentru aceste însușiri, tovarășul Moise Petru a fost sancționat cu «mustrare cu avertisment» și cu imputarea contravalorii... însușirilor.

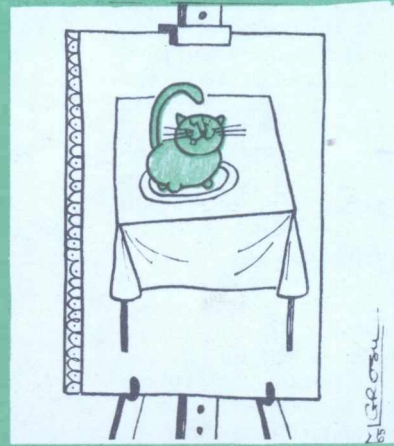
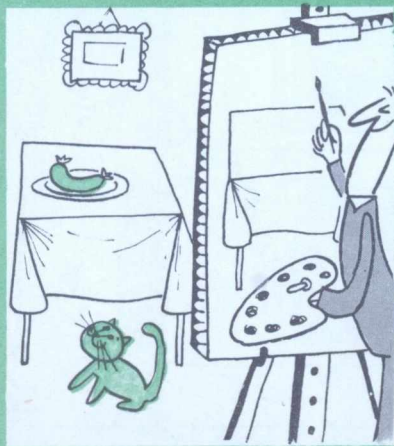
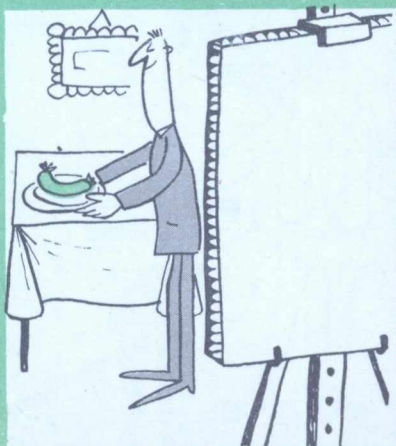
Mă rog: a greșit, a plătit!

Numai cine nu greșește nu plătește. (Nu spune nici o zicală, dar așa e).

Medic de gară

Cetățeană Niculae Florica din Brăii

PĂTANIILE LUI (26)
PĂTITU

Desen de GROSU MIHAI

str. Grădinarilor nr. 29, a transportat cu o ambulanță a «Salvării» la policlinica teritorială Brăila, pe fiul său, Marcel, în vîrstă de 13 ani, grav bolnav și avînd urgentă nevoie de asistență medicală.

Era ora 23, dar medicul de gardă din acea noapte, lipsa de la post. Se afla la... restaurant. Chemat la policlinică, medicul a venit foarte bine dispus și i-a prescris bolnavului o rețetă atît de eronată încît farmacia a refuzat s-o execute, administrîndu-i pacientului o rețetă corespunzătoare, care a și avut imediat efect.

La sesizarea «Urzicii» în această chestiune, Sfatul popular al orașului Brăila a răspuns că medicul în cauză, tovarășul doctor Cosca Pericle, a fost sancționat, atrăgîndu-i-se și atenția că, la o viitoare asemenea abatere, i se va desface contractul de muncă.

Rețeta sfatului popular a avut efect: tovarășul doctor Cosca a redevenit ca mai înainte: medic conștiincios.

Și atîta l-a impresionat întîmplarea cu micul pacient din str. Grădinarilor nr. 29, încît de atunci tovarășul medic Cosca nu le mai spune pacienților, la consultație: zi 33! le spune: zi 29!

Risipă de materiale

La șantierul nr. 5 Reșița (al Trustului regional de construcții Banat) care construiește în Lunca Bîrzavei blocurile noului oraș, s-a constatat — la un moment dat — o nepermisă risipă de materiale: întreținerea focului pentru prepararea bitumului se făcea cu lemn de construcție (bile); căile noroioase pe care se circula pe șantier, în loc să fie așternute cu piatră sau pietriș, erau «pavate» cu lemn ecarisat (dulapi și scinduri); alte diverse materiale (carton asfaltat, fier beton fasonat și capace de fontă cu rame) se aflau împrăștiate pe tot șantierul, zăcînd prin noroaie sau îngropate în pămînt.

Rezultatul sesizării «Urzicii»: conducerea șantierului a dat instrucțiuni întregului personal să nu mai facă risipă de materiale.

Să facă, adică... economie de risipă.

Gunoaie și igienă

Interesante procedee de-a se asigura o elementară igienă în curțile imobilelor, se aplică în orașul Jimbolia, la două imobile de pe strada Republicii, la nr. 20 și nr. 40.

În curțile acestor imobile se află mari can-

tități de «gunoaie menajere», care ar umple vreo zece camioane, și care stau neridicate de... ani de zile.

La imobilul de la nr. 20, în afară de respectivul gunoi din curte, se mai află opt apartamente cu locatari și două magazine, iar la imobilul de la nr. 40 se mai află: 14 apartamente, o baie comunală, o spălătorie chimică, și alte unități comerciale și sanitare a căror principală caracteristică e igiena.

Iar la prezența, în pomenitele curți, a pomenitelor gunoaie, s-a ajuns datorită interesantelor procedee pe care le aplică administrațiile respectivelor locuințe și ale respectivelor unități igienice. Procedeele lor sînt simple: de ani de zile, de cite ori se pune problema ridicării gunoaielor din curți, fiecare administrație dă vina pe... cealaltă. Asta e tot.

Totși ridică problema și nimeni nu ridică gunoiul.

Apă de ploaie

Urzica (în iulie 1963, către Sfatul popular al orașului Rîmnicu Vilcea): La blocul de locuințe de pe strada Maior Vasile Popescu, plouă — prin acoperiș — în apartamente.

Sfatul orașenesc: Știm. Vom lua măsuri.

Urzica (în mai 1964, către Sfatul popular al raionului Rîmnicu Vilcea): În privința blocului din... etc, etc... sfatul orașenesc n-a luat măsurile promise.

Sfatul raional: Știm. Știe și sfatul regional.

Urzica (în iunie 1964, către Sfatul popular al regiunii Argeș): Acoperișul blocului de pe strada... etc., etc... din Rîmnicu Vilcea... etc., etc...

Sfatul regional: Știm. S-au luat măsuri de remediere, care vor fi executate în ultimele două trimestre ale acestui an.

Urzica (la sfîrșitul anului 1964): Remedierele pe care le-ați promis, n-ați început încă să le executați.

Sfatul regional (la începutul anului 1965): Știm. În cursul acestui an, T.R.C. Argeș va reface acoperișul defect al acestui bloc, precum și alte acoperișuri, «după o nouă soluție și în limita fondurilor alocate». Pînă atunci, va fi normal, cînd va ploua, să mai curgă prin acele acoperișuri ceva apă de... apă de... cum naiba îi zice?

Urzica: Apă de ploaie.

C. CRISTOBALD

*Deunăzi, o splendidă pisică
Admonesta sever și fără frică
Pe un vecin, gogeamite dulău,
Celebru de gălăgios și rău:*

— «A! Bine că te-am prins să stăm la sfat,
Dulău neghiob și necivilizat;
Odraslă de umili și de tembeli,
Ce nici nu ești capabil să te speli;
Nesăbuit în comportări și fapte,
Ce sperii pe vecini în miez de noapte
Și care contravii neconțenit
La tot ce-i scris că este strict oprit
Și-n plus ca o sfidare, tuturor,
Mai ești obraznic și provocator;
Dar dacă nu te-ndrești, va fi prăpăd!

*Mă uit la tine, măi, și cînd te văd
Cum stai nătîng și ochii caști la mine,
Să-ți rup urechile, așa îmi vine»,
Mai zise ea, dulăului Grivei,
Dintr-un balcon de la etajul trei...*

VICTOR HÎLMU

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

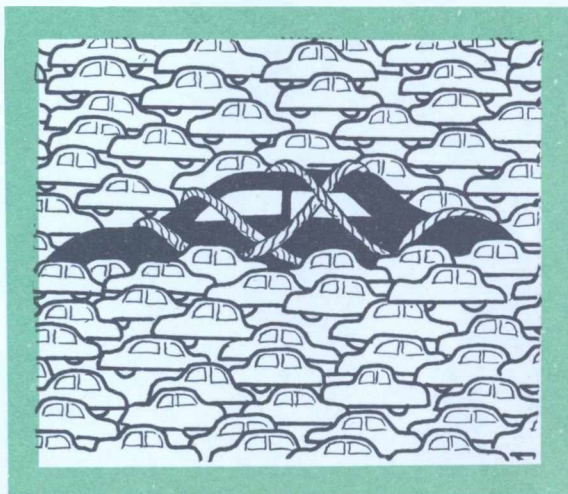
Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurbana 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Școlilor”

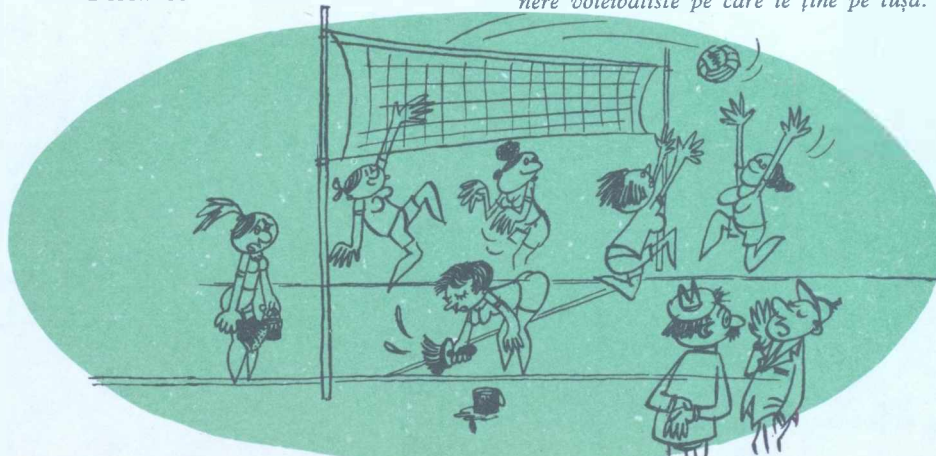
44.601

Gulliver în țara trabașilor...

Desen de L. LIVADARU

Desen de T. PALL

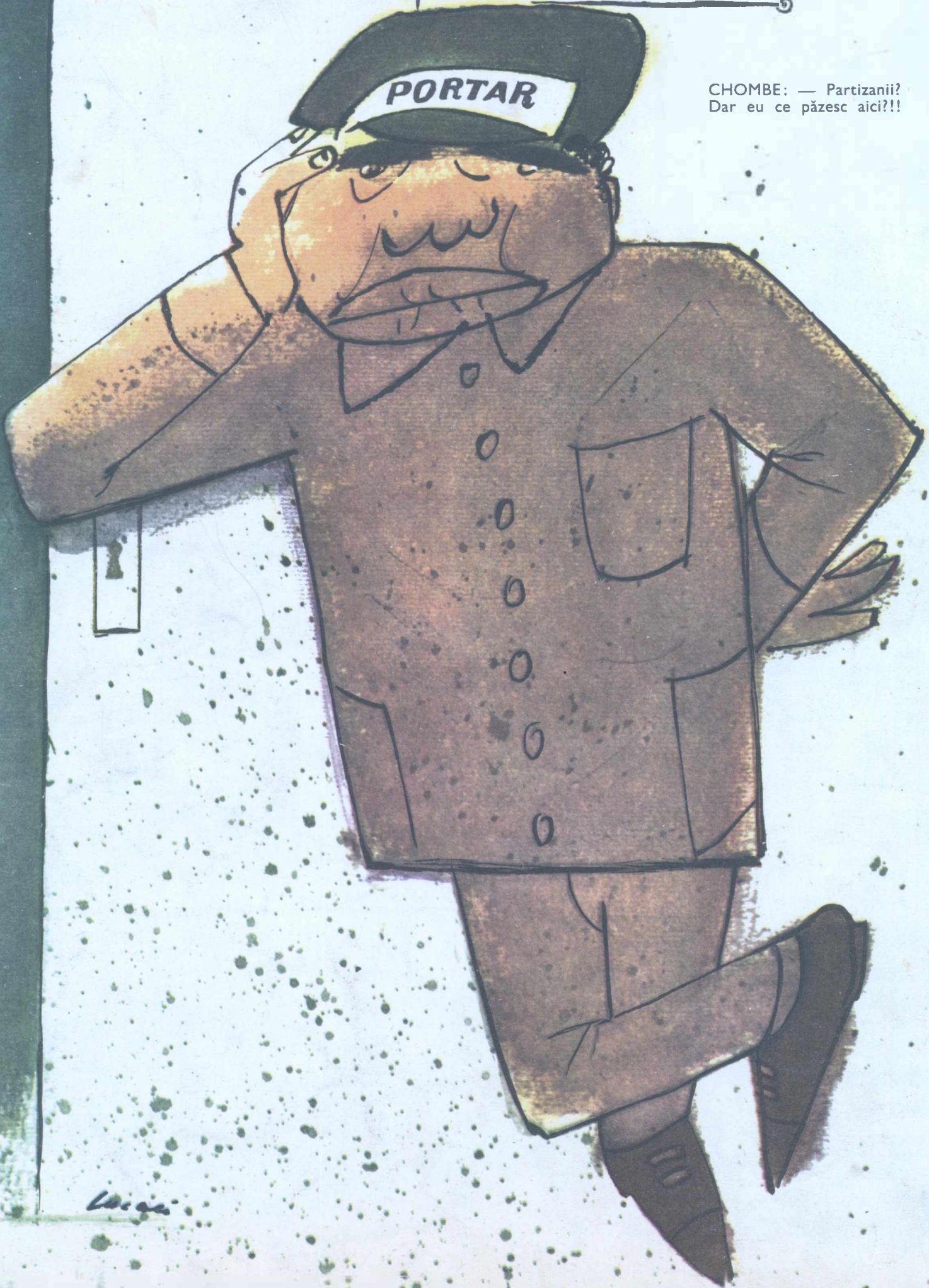
Clubul «Dinamo» București are trei tinere voleibaliste pe care le ține pe tușă.

— Știți, lotul nostru cuprinde și jucătoare specializate în facerea tușei...

UNION MINIÈRE

PORTAR

CHOMBE: — Partizanii?
Dar eu ce păzesc aici?!!

Lucaci